ANUL I — No. 1 1 MAI 1925

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă naţională de ştiinţă şi chestiuni sociale

Apariţia acestei reviste era aşteptată de publicul românesc. Mai ales aici în Ardeal unde înfloreşte o presă străină atât de puternică, se simţea lipsa unei publicaţii româneşti curagioase, în care fiecare să-şi poată spune cuvântul deschis şi fără înconjur. Această revistă va fi aşadar o tribună liberă. Toate problemele la ordinea zilei, cari formează centrul preocupărilor de astăzi vor fi desbătute la loc de frunte. Vom da deopotrivă atenţiune chestiunilor ştiinţifice, ca şi chestiunilor naţionale. Vom urmări cu acelaş interes chestiunile sociale ca şi cele de cultură românească.

Oamenii noştri de ştiinţă îşi vor găsi locul binemeritat în paginile revistei noastre. Vom face o operă de dreptate românească restabilind valorile ierarchice în lumina intereselor româneşti şi vom urmări fără cruţare tendinţele disolvante de „internaţionalizare" şi falş „umanitarism".

Preocuparea noastră de căpetenie va fi însă restabilirea elementului românesc în drepturile sale fireşti, prin eliminarea elementelor parazitare invadante din toate părţile lumei şi aşezarea celorlalte elemente din stat la locul ce li-se cuvine.

Publicul românesc pătruns de aceleaş gânduri ca şi noi, aşteptându-ne, ne va recunoaşte. Noi îi cerem sprijinul său atât moral, cât şi material. Noi n'avem subvenţii ce nu se pot mărturisi, cum n'avem nici ajutorul finanţei internaţionale. Suntem obligaţi să trăim prin propriile noastre puteri şi vom trăi, pentrucă reprezentăm curentul adevărat al opiniei publice româneşti şi creştine.

Revista va apare de două ori pe lună în 16 pagini mari şi costă numai 10 lei numărul, iar abonamentul 200 lei anual.

REVISTA

Un moment istoric: Unirea organizaţiilor naţionaliste

Act de constituire

Subsemnaţii Prof. A. C. Cuza, Dr. Valeriu Pop, Dr. Valeriu Roman, Prof. Dr. Titus Malaiu, Prof. Dr. C. Şumuleanu, Prof. Ion Zelea Codreanu, Inginer Gr. Bejan, P. Donca-Manea avocat, General Ion Tarnovschi, Căpitan Ch. Beleuţă; Simion Mitea, M. Lefter şi C. Foişor comerciant, ca reprezentanţi cu depline puteri ai „Partidului Naţionalist Democrat Creştin" cu sediul în Iaşi unit cu „Liga Apărărei Naţionale Creştine" cu sediul în Bucureşti, şi ai „Acţiunei Româneşti" cu sediul în Cluj, care cuprinde şi pe fostul „Partid Social-Creştin", cu sediul în Gherla, întrunindu-ne la Iaşi în zilele de 12 Aprilie 1925, Dumineca Floriilor şi astăzi Luni 13 Aprilie 1925 sub presidenţia dlui Prof. A. C. Cuza, la domiciliul dsale din str. Codrescu No. 3, după consfătuirile avute în interesul unei acţiuni comune mai puternice, conduşi de aceiaş doctrină, am hotărât cele ce urmează:

1. Organizaţiile noastre mai sus pomenite se unesc într'o formaţie politică cu numele **„Acţiunea Naţională Creştină"** *(A. N. C.), cu sediul în Bucureşti, sub presidenţia dlui Prof. A. C. CUZA.*

2. Conducerea „Acţiunei Naţionale Creştine" este încredinţată unui comitet compus din opt membri, în frunte cu Preşedintele. Membrii acestui comitet vor fi desemnaţi patru de „Liga Apărărei Naţionale Creştine" şi patru de „Acţiunea Românească".

3. „Acţiunea Naţională Creştină" va stărui pentru înfăptuirea programului său, discutat, acceptat, semnat de noi şi aici anexat cuprinzând treizecişitrei articole.

Drept care s'a încheiat prezentul act constitutiv.

ss. A. C. Cuza, Dr. Valeriu Pop, Dr. Valeriu Roman, Dr. Titus Malaiu, Dr. C. Şumuleanu, Ing. Gr. Bejan, P. Donca-Manea, Gen. I. Tarnovschi, Căp. Gh. Beleuţă, Simion Mitea, M. I. Lefter, Const. Foişor, Ion Zelea Codreanu.

Programul politic al „Acţiunei Naţionale Creştine"

Partea I. — **Politica Internă**

CAP. I.

Organizarea Puterilor de stat.

Temelia solidă a organizaţiei de stat este respectul autorităţii şi legalităţii, solidaritatea naţională şi colaborarea armonică a puterilor de Stat, fără prepotenţa uneia asupra alteia. De aceea vrem.

Art. 1. — Apărarea şi cimentarea solidarităţei naţionale, combaterea cu toate mijloacele constituţionale a curentelor cu caracter de luptă de clasă.

Art. 2. — Apărarea monarchiei constituţionale în frunte cu glorioasa dinastie întemeiată de Regele Carol I.

Art. 3. — Menţinerea parlamentarismului cu sistem bicameral.

Art. 4. — Creiarea unui sistem administrativ pe baza principiului descentralizărei şi proporţionalităţei garantând până la comună inclusiv dreptul de conducere pentru elementul etniceşte românesc. Reorganizarea serviciului de siguranţă, a poliţiei şi jandarmeriei asigurând pregătirea, integritatea şi buna funcţionare a acestor instituţiuni.

Art. 5. — Legiferarea şi punerea în practică a desăvârşitei independenţe a magistraturei prin inamovibilitate, fără excepţii, selecţionarea prin examene serioase şi bună retribuire a magistraţilor. Garantarea celerităţei justiţiei şi reducerea taxelor de judecată.

Modernizarea Justiţiei militare şi introducerea de magistraţi militari cu pregătire juridică serioasă.

CAP. II.
Educaţia Naţională.

Fără un anumit grad de cultură generală nici un popor nu poate fi un factor important al civilizaţiei umane şi nici nu poate să-şi desăvârşească viaţa de Stat. Fără acest grad de cultură generală cele mai largi drepturi politice sunt numai un teren de exploatare pentru politiciani fără scrupule şi cea mai desăvârşită legiferare în materie economică, un vast câmp de exploatare pentru străinii hrăpăreţi. Drept aceea vrem:

Art. 6. — Educaţia naţională: românească şi creştină, care să se razeme pe tradiţiile naţionale şi să cultive sentimentul demnităţei individuale. Scopul educaţiei să nu fie deformarea sufletului specific românesc, ci desvoltarea lui. Sarcina înfăptuirei şi susţinerei angrenajului cultural şi educativ îi revine statului în primul rând; numai elemente şi instituţii de absolută încredere din punct de vedere naţional au dreptul de a colabora la promovarea intereselor generale culturale.

Legiferarea proporţionalităţei etnice în toate gradele de învăţământ în afară de cel primar.

Art. 7. — Infiinţarea de Case Naţionale la sate, cari să fie adevărate focare de cultură şi distracţie sănătoasă şi utilă pentru pătura ţărănească.

Art. 8. — Punerea în practică a gratuităţii învăţământului, buna retribuţie a puterilor didactice, înmulţirea internatelor, căminurilor şi cantinelor pe toate tărâmurile învăţământului.

Art. 9. — Studenţimea română (din învăţământul superior) este un factor distinct cetăţenesc în promovarea vieţei naţionale, având dreptul de a se manifesta liber în cadrele legilor.

CAP. III.
Morala publică

Cultura fără moralitate nu promovează consolidarea şi regenerarea. Trebue să respectăm legile din convingere, nu sub presiunea materială. Fără moralitate respectul legilor nu este asigurat.

Moralitatea are aceiaş însemnătate şi pe tărâmul economic, unde desfrâul ruinează Ţara. Drept aceea vrem:

Art. 10. — Formarea conştiinţei morale prin desvoltarea sistematică a ideei creştine, a spiritului de disciplină şi a sentimentului de datorie.

Suprimarea localurilor de pervertire a moralei publice, a literaturei şi publicaţiunilor pornografice.

Art. 11. — Legiferarea incompatibilităţei pentru deputaţi şi înalţii demnitari ai Statului, cum şi a răspunderei ministeriale efective. Salarizarea cu lefurile dinainte de războiu în valută aur. Un statut, care să garanteze stabilitatea, avansarea şi independenţa funcţionarilor publici de orice grad. O lege a pensiilor care să asigure traiul demn al foştilor funcţionari.

Art. 12. — Calificarea infracţiunilor săvârşite contra intereselor Statului drept acte de trădare şi sancţionarea lor cu cele mai severe pedepse.

CAP. IV.
Sănătatea publică

Capacitatea de prestaţiune şi de evoluţie a unei naţiuni este în funcţie şi de sănătatea fizică. In raport cu minorităţile conlocuitoare rasa românească este mai încercată de plăgile sociale, cari sunt un serios obstacol al dezvoltărei sale fireşti.

Din aceste motive vrem:

Art. 13. — Organizarea unui serviciu sanitar ştiinţific şi efectiv, dând o atenţiune deosebită sănătăţei satelor.

Proteguirea familiei în raport cu numărul copiilor în viaţă.

Instrucţie specială, obligatorie şi gratuită pentru viitoarele soţii şi mame cu privire la igiena infantilă şi alte îndatoriri inerente.

Desvoltarea armonioasă a generaţiilor tinere prin ridicarea educaţiei morale şi fizice la acelaş nivel cu cea intelectuală.

Infiinţarea de aziluri şi sanatorii gratuite sau cu preţuri reduse pentru cei lipsiţi de mijloace indiferent de categoria socială, din care fac parte.

Băi populare gratuite.

Lupta ştiinţifică pe o scară cât de întinsă contra plăgilor sociale: tuberculoza, alcoolismul, boli venerice, etc., cari periclitează viitorul rasei.

Suprimarea consumaţiei alcoolului industrial. Scoaterea comerţului de băuturi alcoolice din mâinile străinilor.

CAP. V.
Probleme economice

Starea economică a elementului românesc este departe de a fi satisfăcătoare. Situaţiunea privilegiată pe teren economic-financiar a elementelor străine se menţine cu o vădită tendinţă de aservire a tuturor bogăţiilor ţării. Pentru păstrarea şi adâncirea stăpânirei noastre politice este absolută nevoe să avem puterea economică în mână cel puţin în proporţia numărului covârşitor al populaţiei româneşti. Se impune deci consolidarea gospodăriei Statului, înstărirea ţăranului, creiarea unei clase mijlocii româneşti prin naţionalizarea industriei şi comerţului. De aceea vrem:

Art. 14. — Asanarea gospodăriei Statului prin:

a) Organizarea şi intensificarea producţiei şi a exploatărei bogăţiilor naţionale, proteguirea exportului şi reducerea importului la măsura indispensabilă, singurele mijloace pentru ridicarea capacităţei de plată a contribuabilului şi a fortificărei valutei naţionale;

b) Exploatarea bunurilor Statului prin comercializări cinstite şi avantagioase pentru Stat cu respectarea proporţiei cuvenite în favoarea românilor;

c) Intensificarea măsurilor ce sunt a se lua pentru extirparea fraudelor săvârşite faţă de bunul public;

d) Reorganizarea mijloacelor de transport pe uscat şi pe apă astfel ca să devină pentru Stat, serioase resurse de venit;

e) Impunerea specială a îmbogăţiţilor de războiu;

f) Capitalul străin, cu preferinţă creştin, numai atunci va fi admis în viaţa economică a Ţărei, dacă acest capital va avea caracter absolut constructiv şi se va pune în mod necondiţionat şi fără rezerve în serviciul intereselor naţionale româneşti;

g) Reducerea impozitelor până la totala scutire pentru familiile cu copii mulţi.

Art. 15. — Asanarea stărei economice a cetăţenilor şi restabilirea unui just echilibru în favoarea elementului românesc faţă de minoritari prin:

a) Armonizarea intereselor agricole, bancare şi industriale împiedecând, ca unele să fie preferate în dauna altora;

b) In cadrele unui sistem economic pus sub conducerea Statului înfăptuirea proporţionalităţii etnice pe teren economic-financiar;

c) Scoaterea băncii de emisiune de sub influenţa partidelor politice prin complecta etatizare şi îndrumarea

băncii la susținerea și sprijinirea în primul rând a elementului românesc;

d) Naționalizarea efectivă a tuturor întreprinderilor străine cu concursul elementului productiv românesc fară caracter de partid. Urmărirea tuturor camuflărilor;

e) Educarea de specialiști români și angajarea lor obligatorie la toate întreprinderile din Țară fără considerarea caracterului etnic al acestor întreprinderi;

f) Inlesnirea trecerei proprietăților urbane și rurale în mâinile românilor prin procurarea de credit eftin.

Art. 16. — Fiind agricultura îndeletnicirea majorității covârșitoare a populației românești, dar totodată cea mai nesocotită ramură a economiei naționale se impune:

a) Menținerea legilor de expropriere și împroprietărire în vigoare. Interpretarea legislativă a dispozițiilor neclare și contradictorii, cari astăzi dau naștere la abuzuri și eludări;

b) Revizuirea aplicărei legilor de expropriere și împroprietărire pentru îndreptarea abuzurilor.

Legiferarea responzabilității personale, penale și materiale a organelor încredințate cu revizuirea;

c) Sprijin pe cale de educație profesională și cu credite eftine al împroprietăriților, pentru a-și putea înjgheba gospodării ordonate;

d) Colonizarea exclusiv cu elemente românești a moșiilor rămase libere după împroprietărire, în special a moșiilor de frontieră. Arendarea rezervelor Statului până la începerea colonizărilor sistematice exclusiv la țărani români individual sau prin obștii;

e) Inmulțirea și sprijinirea cooperativelor sătești și anume a cooperativelor de credit, producțiune, desfacere și consum. Eliminarea intermediarilor din comerțul cu produsele agricole și alimentare;

f) Inlesnirea industrializării agriculturei prin întrebuințarea mașinelor și dezvoltarea industriei casnice;

g) Asanarea grabnică și definitivă a plăgilor produse de război.

Art. 17. — Politica industrială națională cere:

a) Garantarea aprovizionărei populației cu articole produse în țară;

b) Sprijin pentru toate talentele de inventatori și punerea în practică a tuturor invențiilor utile de către Stat.

Art. 18. — Proteguirea pădurilor prin exploatarea lor cu ajutorul cooperativelor sătești și replantarea fără întârziere a pădurilor tăiate.

CAP. VI.
Probleme bisericești

Cele 2 biserici naționale în trecutul neamului au ținut locul Statului Național. Au acelaș merit în conservarea noastră etnică și culturală. Neamul trebue să fie recunoscător bisericelor naționale și să le ridice la autoritatea și importanța cuvenită în viața publică. Statul numai sprijinit pe ideea creștină și mână în mână cu bisericele naționale poate soluționa importanta problemă a formărei caracterului cetățenesc.

Respectând aceste adevăruri Statul român ține cont și de libertatea conștiinței. Celelalte biserici, în special cele creștine, încă au dreptul la toată solicitudinea din partea Statului, dar numai cât timp aceste respectă interesele naționale ale Statului român.

Având aceste considerațiuni vrem:

Art. 19. — *a)* Desăvârșirea autonomiei bisericilor naționale eliberându-le de sub orice tutelă politică.

b) Regulamentarea raporturilor cu Scaunul Papal în sensul apărărei intereselor și demnității naționale;

c) Armonie frățească între bisericele naționale cu excluderea desăvârșită a luptelor confesionale.

d) Inzestrarea bisericelor naționale cu mijloacele materiale necesare și salarizarea preoților în măsura cuvenită demnității slujitorilor altarului.

Art. 20. — Acordarea autonomiei și pentru celelalte biserici recunoscute, însă pe lângă instituirea unui efectiv control și supraveghere din partea Statului, ca să nu treacă peste cadrele chemării lor și să nu susțină curente politice dușmănoase sau dăunătoare țărei.

Reprimarea sectelor periculoase Statului.

CAP. VII.
Apărarea Națională.

Până când se va fi făcut proba, că au încetat cu desăvârșire și fără posibilitate de revenire sentimentele dușmănoase ale popoarelor ce ne înconjoară, poporul român nu poate renunța la mijoacele de apărare de dragul nici unor idei umanitariste, de pace perpetuă, desarmare, etc. Pentru desăvârșirea mijloacelor de apărare vrem:

Art. 21. — Modernizarea armatei ca educație, echipament și armament prin:

a) Creiarea de cadre solide, bine instruite.

b) Timpul serviciului militar să fie astfel măsurat, încât să permită a face o deplină educație militară.

c) Suprimarea întrebuințărei soldaților în alte scopuri, decât serviciul militar.

d) Cultivarea demnității de ostaș, concomitent cu educația națională și creștinească a soldatului.

e) Creiarea unei industrii naționale de răsboiu înzestrate cu toate mijloacele științifice pe lângă conducerea exclusivă a românilor. Această industrie să asigure echiparea și înarmarea complectă a armatei în timp de pace și răsboiu.

f) Scoaterea cu desăvârșire a jidanilor din armată și impunerea lor cu taxe progresive de scutire, iar pentru cei apți concentrarea și utilizarea la muncă corporală constructivă.

Art. 22. — Printre serviciile de apărare a țărei fiind și diplomația, cerem:

a) Eliminarea din corpul diplomatic și consular a elementelor incapabile, nedemne și etnicește străine.

b) Organizarea temeinică și sistematică a serviciului de propagandă în străinătate.

CAP. VIII.
Probleme muncitorești.

România în situația de stat semi-capitalist va parcurge drumul desvoltărei capitaliste, pentru a ajunge la nivelul statelor din apus. Din acest motiv se impune o politică de respectare a dreptului de proprietate și de proteguire a capitalului productiv care nu servește scopuri antinaționale în mod fățiș sau deghizat.

Nu mai puțin este însă adevărat că chiar în această epocă de refacere elementul românesc este lipsit de capitaluri, cari sunt deținute de străini și încadrarea elementului românesc în angrenajul economic se face mai mult prin rolul de salariat. Astfel ne găsim în situația anormală și nesănătoasă că muncitorimea românească stă în serviciul capitaliștilor în mare parte străini. Aceasta anomalie trebue să înceteze în urma unei politici energice și fără șovăială:

Până atunci însă vroim:

Art. 23. — Armonizarea intereselor capitaliste cu cele muncitorești prin:

a) Educația patriotică și religioasă a muncitorimei,

b) Libertatea organizaţiilor profesionale sub controlul Statului şi cu respectarea principiului proporţionalităţii generale a elementului românesc în conducerea acestor organizaţii.

c) Garantarea minimului de existenţă a salariaţilor şi muncitorilor.

d) Desăvârşirea sistemului de asigurări muncitoreşti pentru caz de boală, accident, lehuzie, infirmitate, moarte.

e) Infiinţarea şi îmbunătăţirea căminurilor de ucenici, a asilurilor de copii, a sanatoriilor pentru muncitori.

f) Reducerea la minimum a impozitelor pe veniturile muncitoreşti şi ale salariaţilor.

g) Incurajarea înfiinţărei cooperativelor.

h) Alcătuirea unui echitabil Cod al muncei.

i) Infiinţare şi perfecţionarea şcoalelor de meserii pentru români şi împiedicarea imigrărilor de muncitori în străinătate.

CAP. IX.
Probleme minoritare.

Punctul de plecare în soluţionarea tuturor chestiunilor minoritare este faptul că România constitue un stat naţional unitar.

In urma vitregiei trecutului minorităţile conlocuitoare au o superioritate economică şi prin aceasta şi o superioritate culturală faţă de noi, care e în disproporţie supărătoare cu importanţa lor numerică în această ţară. Din acest motiv şi ca un act de dreptate pentru trecutul nostru sbuciumat se impune creiarea unui just echilibru în baza principiului proporţionalităţei.

Minorităţile conlocuitoare se împart în minorităţi de baştină şi jidani. Cei dintâi sunt îndreptăţiţi la mai multă solicitudine din partea naţiunei alcătuitoare de stat, pentru că ne îndrituesc a crede că după un timp oareşcare vor deveni cetăţeni loiali ai Statului. Jidanii însă prin numărul lor mare, prin mentalitatea lor specifică, diametral opusă firii noastre arice şi creştineşti, prin lipsa totală a sentimentului patriotic, prin neîntrerupta râvnă de acaparare a tuturor bunurilor şi de dominaţiune universală prin subjugarea poparelor creştine, constitue un pericol, care reclamă o imediată şi radicală soluţionare.

Art. 24. — Pentru minorirăţile de baştină se impune:

a) Respectul limbei materne în învăţământul primar. Educaţia în spirit naţional românesc. Limba română trebue să fie studiu obligator şi în învăţământul primar.

b) Infiinţarea de şcoli medii în raport cu numărul respectivei minorităţi.

c) Sprijin pentru academiile minoritare destinate învăţământului religios. Şcoli superioare cu alt caracter nu se admit, de cât având ca limbă de propunere cea românească.

d) Românizarea evolutivă a oraşelor situate în mijlocul populaţiei româneşti.

e) Combaterea tendinţelor de a acorda autonomii administrative judecătoreşti şi naţionale minorităţilor. Combaterea oricărui pact între partidele politice româneşti şi minorităţile privite drept corp naţional aparte.

Art. 25 — Pentru soluţionarea chestiunei jidoveşti până la eliminarea complectă a elementului jidovesc din ţară, în vederea acestei eliminări se impune:

a) Revizuirea tuturor încetăţenirilor şi anularea celor făcute în baza de acte false.

b) Repatrierea forţată a tuturor jidanilor intraţi în ţară după 1 August 1914, deoarece în mod legal n'au putut obţine cetăţenia.

c) Impedecarea expansiunei economice a elementului jidovesc prin legiferarea proporţionalităţei pe toate tărâmurile de activitate economică, culturală şi politică.

d) Inăsprirea codului penal în ce priveşte calificarea şi pedepsirea infracţiunilor: falşul, bancruta, excrocheria, mituirea, contrabanda, eludarea legilor de apărare economică, falşificarea articolelor alimentare, propaganda pornografică şi anarhică şi comerţul de carne vie.

Partea II.
Politica externă

CAP. I.
Siguranţa externă

România după împlinirea în bună parte a idealului naţional face o politică de pace şi defensivă. De aceea se impune:

Art. 26. — Restabilirea şi apărarea suveranităţei naţionale cum şi înlăturarea oricărui amestec din afară în afacerile interne ale ţărei.

Art. 27. — Susţinerea tuturor încercărilor sincere de a asigura pacea între popoare.

Art. 28. — Incheerea de convenţiuni defensive.

Art. 29. — Proteguirea efectivă a elementului românesc rămas în afară de graniţe.

Art. 30. — Stabilirea şi menţinerea de sincere raporturi prieteneşti cu toate popoarele, cimentarea solidarităţei popoarelor latine.

Art. 31. — Solidarizarea tuturor naţiunilor interesate la soluţionarea radicală şi definitivă a problemei jidoveşti.

CAP. II.
Chestiuni economice internaţionale

In raporturile economice internaţionale atât statul cât şi cetăţenii trebue să fie de o loialitate şi promptitudine exemplară pentru a mări prestigiul Ţărei şi pe acest teren. Statul trebue să închee convenţiunile sale economice şi financiare cu chibzuinţă, seriozitate şi grijă pentru bunul public şi înlăturând intermediarii compromiţători. De aceea se impune:

Art. 32. — *a)* Strângerea raporturilor economice cu toate ţările, cari ne pot da sprijin sincer în desvoltarea noastră economică.

b) Constrângerea cetăţenilor români prin o justiţie accelerată la respectarea angajamentelor luate faţă de cetăţeni străini. Suprimarea cauţiunei procesuale în caz de reciprocitate.

c) Excluderea moratoriilor legale faţă de creditorii străini.

d) Respectarea de către stat a angajamentelor economice luate faţă de cetăţeni sau firme străine.

e) Consolidarea tuturor datoriilor externe.

Art. 33. — „Liga Naţiunilor" să fie recunoscută numai ca un consiliu de state naţionale cu drepturi egale, pe deplin suverane şi libere şi nu ca autoritate supranaţională cu drept de control şi de impunere a deciziilor sale, incompatibile cu principiul suveranităţei fiecărei naţii pe teritoriul ei.

ss) *A. C. Cuza, Dr Valeriu Pop, Dr Valeriu Roman, Dr Titus Malaiu, General I. Tarnovschi, Dr. C. Şumuleanu, Căpitan Gh. Beleuţă, Ing. Gr. Bejan, P. Donca Manea, M. I. Lefter, Simion Mitea, Constantin Foişor.*

Un stat în stat

Ieşit din împestriţarea de regimuri juridice ce dăinuiau în evul mediu, statul modern a isbutit să-şi întărească puterea de viaţă prin două acte politice de o însemnătate istorică:

1. Inlăturând influenţa de drept public a factorilor locali aşa cum se desvoltaseră în evul mediu, a înţeles să clădească pe ruinile lor o singură putere unitară şi indivizibilă, dovedind celor guvernaţi că organizaţia supremă ce îi ocroteşte este însufleţită de o singură voinţă, care nu poate tolera înlăuntrul teritoriului de stat să se exercite o altă putere sub nici o formă, în nici o măsură fără să-şi fi primit în mod expres delegaţia dela organul central. Astfel vechile privilegii, autonomii, drepturi statutare, etc., toate au dispărut împreună cu clasele sau organizaţiile ce le au purtat odată, spre a lăsa locul statului atotputernic care prin constituţia lui reglementează cadrul, în care se poate desvolta viaţa locală sub supravegherea şi controlul dela centru.

2. Al doilea act politic, ce s'a săvârşit dela marea revoluţie franceză până în zilele noastre în diferitele state, a fost *emanciparea evreilor*. S'a crezut că prin atare reformă se va întări viaţa statului, având în vedere că ştergerea deosebirilor de regim juridic dintre creştini şi evrei va aduce contopirea ambelor elemente în toate privinţele, în afară de latura confesională, care diferenţă în viaţa statului modern nu mai poate avea nici o influenţă asupra calităţii de bun cetăţean loial.

Dacă fortificarea puterii de guvernământ a adus statului tărie în lăuntru şi prestigiu în afară, contribuind astfel la progresul general al civilizaţiei prin desăvârşirea acelui organism sub al cărui scut se desvoltă deplin şi liniştit interesele societăţii omeneşti, grupată în naţiuni; a doua reformă, ce s'a înfăptuit fără a se fi cunoscut organizaţia secretă a naţiunei evreeşti, a avut şi are ca efect nu numai slăbirea dar chiar subminarea puterii de stat creştin. Generoşii legiuitori cari au acordat depline drepturi civile şi politice jidanilor, au crezut că au aface numai cu o confesiune deosebită, când în realitate *sub masca confesiunei se ascunde o naţiune*, care în curs de 2000 de ani de împrăştiere printre celelalte popoare nu s'a asimilat nicăeri. Şi astfel s'a introdus cu o vinovată uşurinţă în sânul celorlalte neamuri, o naţiune străină care îşi urmează viaţa ei, idealul ei, rostul ei ce şi-l concepe ca o înaltă predestinaţie, alături de poporul-gazdă, *paralel* cu el, câtă vreme între interesele ambelor naţiuni nu se ivesc conflicte; dar imediat ce interesele naţiunei evreeşti devin contrare cu acelea ale poporului-gazdă, atunci oaspele îşi urmează implacabil linia lui de conduită tăind aşa de adânc în carnea adversarului, cum am văzut că s'a petrecut în Rusia sovietică.

Această constatare de vieţi paralele — nu una singură rezultând din contopire cum şi-au închipuit naivii emancipatori ai jidovimei — a făcut-o în 1891 fără nici un înconjur rabinul Franţei cu ocazia instalării lui în funcţie înaintea Ministrului Cultelor prin următoarea declaraţie:

„A-şi putea să vă arăt *două* popoare, deopotrivă înzestrate cu darurile cele mai fericite ale inteligenţii, *amândouă* găsindu-şi plăcerea în urmărirea şi cercetarea tuturor problemelor cari preocupă umanitatea. Există totdeauna în ordinea afinităţilor morale între *cele două rase* trăsuri comune de moravuri, prin cari *paralela* se impune mai palpabilă[1])".

Fiind două popoare, având deci interese deosebite, cari pot merge une-ori şi paralel, urmează că fiecare din ele are o organizaţie proprie destul de întârziată, în stare să apere acele interese specifice. Organizaţia poporului francez ne-o prezintă, la lumina zilei, istoria lui sub forma statului francez. Organizarea adevărată a poporului evreu în „Diaspora", de când e împrăştiat în lume, nu voeşte cu nici un preţ să ne-o înfăţişeze conducătorii acestui neam; din contră, înţelepţii lor ameninţă cu moartea[2]) pe acela care se va ocupa de legislaţia lor, pe acela care le va destăinui organizaţia secretă. Sancţiunea cu pedeapsa capitală a simţit'o însuşi un consângean de al lor, evreul *Brassman*, trecut în Rusia la ortodoxsism, după ce a scos o carte privitoare la constituţia trainică a Iudaismului, din care operă de o importanţă istorică, vom lua dovezile suficiente spre a demonstra că jidanii formează *un stat în stat.*

Ei au un guvern propriu ce se numeşte *Kahalul,* despre a cărui existenţă şi importanţă oamenii noştri politici nu ştiu şi nici nu voesc să afle nimic. Acest Kahal îşi ţine la dispoziţie un organ de jurisdicţie, un tribunal numit *Bet-Din,* care judecă, nu după legile poporului-gazdă, ci după legile evreeşti proprii aşa cum le-au desvoltat „înţelepţii Sionului" de-alungul veacurilor în spiritul Talmudului. Una din legiuirile de căpetenie se numeşte *Schulhan-Aruch.* Pentru ca puterea aceasta de guvernământ să se exercite simţitor şi durabil, trebuia din vreme să se creeze şi un sistem de impozite, isvor de venituri pentru conducătorii jidovimei. Plata impozitelor se face cu o regularitate şi o stricteţă, de care nici odată nu poate fi însufleţit un jidan faţă de statul creştin în care trăeşte.

Aceste afirmaţiuni le sprijinim pe următoarea declaraţie a jidanului din România mică, Emil Nathan, făcută în 1910:

„Kahalul există şi este astăzi mai înfloritor ca ori-când şi de multe ori se ascunde sub denumirea nevinovată de comunitatea israelito-română, cu toate că această comunitate nu este de cât o comisiune care dă ordine în virtutea principiului des repetat în Talmud: „Dumnezeu dete evreilor toată puterea asupra bunurilor şi sângelui altor neamuri". Kahalul nu este numai o comisiune de privighere dar şi un tribunal înalt, care primeşte bani şi stabileşte pentru evrei impozite fixe. Numai în Moldova percepe în fiecare an peste 3 milioane. Toate Kahalele din lume sunt puse sub directa supraveghere a Kahalului suprem cu reşedinţa la Londra sau Roma" (vezi „Apărarea Naţională" din 1 Aprilie 1923).

In 1910, când s'a făcut această declaraţie, Moldova era impusă la taxa, regulat încasată de 3 milioane lei, cari aveau aceieşi valoare ca franci-aur. Să judece ori-cine cât valorează astă-zi 3 milioane *lei-aur,* să socotească cât percepe Kahalul din România întregită de la toată jidovimea, năpustită pe plaiurile noastre strămoşeşti, astăzi când poporul evreu după ce şi-a înzecit ambiţiile va fi trebuit să-şi sporească şi mijloacele financiare spre a le realiza. Invităm pe dl Ministru de finanţe să cerceteze câte sute de milioane ies din ţară, pe această cale, fără nici un impozit special!

---

[1]) Cf Delassus, l'Américanisme et la conspirat'on antichrétienne. Paris 1899 p. 318.

[2]) cf. cap. X, articolul 9 din legea Hilchoth Melachim, citat de Haşdeu în conferinţa lui de la 1866 asupra talmudului, din care conferinţă toţi oamenii noştri politici ar avea multe de învăţat, afară numai dacă se cred superiori în pătrundere şi cultură celui mai strălucit reprezentant al intelectualităţii româneşti în a doua jumătate a secolului trecut

In afară de mărturisirea menţionată mai aducem un alt document preţios, luat din revista de *„Der Iude“*, apărută în toiul răsboiului mondial; şi anume scriitorul evreu Iacob Klatzkin, bine cunoscut, socotind că a sosit în fine vremea să spună adevărul asupra organizaţiei naţiunii lui, face următoarele interesante destăinuiri: (cf. „Weltkampf“ Dec. 1924) „Religia jidovească, spre deosebire de celelalte religiuni nu este doctrină de idei, ci un învăţământ de legi. In legile noastre noi am activat dreptul nostru de autodeterminare. Noi ne-am pierdut statul nostru, dar nu ne-am pierdut constituţia noastră de stat; noi am salvat'o ca stat transportabil, care ast-fel şi în „Diaspora“ ne-a înlesnit să avem un fel de autonomie naţională. Da, multe din legile noastre nu s'au mai putut aplica, după-ce ne-am pierdut statul; totuşi în general legiuirile noastre au rămas în vigoare: ele au fost amplificate, prin dispoziţii de detaliu au fost completate şi perfecţionate. Noi *nu* am făcut apel la jurisdicţia ţării, care ne-a găzduit, şi *nu* am recunoscut codul ei de legi.

Când ne-au fost impuse, le-am privit ca o fatalitate, pe care mereu ne-am străduit să le înlăturăm şi să le ocolim. De aceea stăpânirea streină nu a putut să ne răpească putinţa de a ne guverna pe noi înşine, câtă vreme am stat sub autoritatea legilor noastre şi a învăţaţilor noştri în legi. Nu atât cuprinsul moral şi religios al vieţii Iudaismului ne desparte pe noi de toate naţiunile în mijlocul cărora ne ridicăm corturile noastre, cât ne separă formele concrete ale constituţiei noastre de stat. Noi nu ne-am odihnit în zilele de sărbătoare ale poporului-gazdă, noi nu am împărţit cu el nici bucuriile lui, nici suferinţele lui [1]) noi nu ne-am îngrijit de proprietatea statului strein. Un zid puternic, ridicat de noi înşine, ne-a despărţit de poporul-gazdă, şi dincolo de zid trăia un stat Iudaic în miniatură. Dacă Schulhan-Aruh (legea lor) îşi pierde valabilitatea, atunci în lăuntrul celor-lalte naţiuni nu ne ar mai depărta de ele nici un zid, şi atunci nu am mai constitui o excepţie“.

Mai departe Klatzkin, demonstrând că religia jidovească poartă în sine un caracter politic, pune următoarea concluzie, ce trebue să scuture din neştiinţă, apatie sau indiferenţă pe ori-ce fruntaş politic român: „caracterele politice ale legiuirilor noastre jidoveşti ne-au păstrat în exilul de 2000 de ani o putere specială ca stat în stat“.

Ei mărturisesc acest fapt şi jidoviţii noştri îl contestă!

Când rabinul Zadoch-Kahn spunea înaintea Ministrului de Instrucţiune publică al Franţei că interesele celor *două* popoare evreiesc şi francez merg paralel, el urmărea un dublu efect: primul să întărească conştiinţa de rasă la consângenii lui, ascuţind'o până la noţiunea precisă de popor deosebit; al doilea, era să ascundă faptul că interesele lor nu pot fi decât divergente. Dacă ar fi identitate de interese, atunci s'ar contopi şi paralela nu ar mai avea raţiune de a exista. Expresia „paralelă“ este un eufemism hipocrit spre a masca interese ce se ciocnesc. Cea mai convingătoare dovadă despre divergenţa de interese rezultă din faptul de toţi cunoscut, că jidanii păstrează o tăcere absolută asupra organizaţiei lor de stat în stat şi asupra ţintei depărtate a politicii lor.

De fapt ei lucrează la desfiinţarea statului în care trăesc, luând măsuri menite să-i roadă inexorabil temeliile.

Un stat unde bântue corupţia funcţionarilor, slăbindu-i-se fatal autoritatea necesară, încet-încet se nărue. Este evident. Deaceea, această tactică a corupţiunii trebue urmată faţă de autoritatea statului-gazdă.

Dăm mai jos câteva documente din cartea lui *Brassmann* [1]) asupra Kahalalui, din care acte rezultă clar preocuparea acestui organ de guvernare jidovească de a *mitui*, sub diferite forme, funcţionarii statului unde se adăpostesc evrei. Documentele se referă la Rusia, la începutul secolului trecut:

„No. 4. Bacşişuri destinate sergenţilor de oraş şi subalternilor de poliţie.

Sâmbăta, secţia Noah. 5555.

„Reprezentanţii Kahalului au decis să se acorde o gratificaţie celor trei sergenţi de stradă pentru timpul trecut, şi anume câte o rublă de argint pe zi fiecăruia. Această sumă trebue dată în secret fiecăruia în mod separat de către jidanii de ai noştri, şi trebue luată din fondurile cari provin din impositul asupra măcelăriilor“.

Ordonanţă, prin care Cahalul decretează zădărnicirea recensământului şi a operaţiilor de statistică privitoare la vânzarea rachiului, care forma în Rusia un monopol de vânzare exclusiv jidovesc:

„No. 17.

„In urma nouii legi care prevede recensământul populaţiei precum şi verificarea registrelor din cârciumile unde se vinde rachiu, Kahalul şi Adunarea generală au hotărât să aleagă 11 membri de încredere, cari vor urmări pas cu pas această operaţiune făcută de creştini, pentru ca la caz de trebuinţă să preîntâmpine pagubele ce ar putea rezulta din atare operaţie pentru cauza generală a jidanilor. Cheltuelile făcute cu această ocazie vor fi suportate printr'o subscripţie generală“.

„No. 33.

Joi, secţiunea celor 5 cărţi Noach. 5555.

„Reprezentanţii Kahalului au decis să consacre suma de 100 ruble argint pentru a se cumpăra orez şi alte seminţe, a căror destinaţie este prevăzută, precum şi 50 de ruble argint pentru secretarul guvernatorului ca răsplată pentru dispoziţii faţă de jidani“.

„No. 37.

Miercuri, secţiunea celor 5 cărţi Vaicei 5558.

„Reprezentanţii Kahalului au autorizat casieria Kahalului să-şi procure banii necesari pentru a sărbători, printr'un banchet splendid şi cele mai bune vinuri, pe judecătorii tribunalului creştin, cari sunt chemaţi să dea verdictul în afacerea lucrătorilor jidani“.

In ce priveşte acoperirea cheltuelilor necesitate de practicarea corupţiei, ce intră în politica Kahalului faţă de funcţionarii statului, de la sergentul de stradă până la consilieri ai ţarului, aceste cheltueli se fac din fonduri, cari se strâng după cum se arată în următoarele dispoziţiuni:

„No. 2.

Marţi, secţiunea celor 5 cărţi Schelah 5555.

„Reprezentanţii Kahalului, după ce

---

[1]) In legătură cu această preţioasă mărturisire, invităm pe toţi bunii Români să-şi amintească despre atitudinea jidanilor în timpul răsboiului nostru de întregire neamului, să-şi amintească cum s'au purtat sub ocupaţia germană faţă de populaţia românească, şi cum au primit în Bucureşti pacea impusă de Mackensen în Maiu 1918. Cine nu este încă informat, să citească, cartea lui *Archibald*, intitulată „Porcii“.

[1]) Cartea a apărut în ruseşte în 1870, a dispărut imediat din comerţ pentrucă jidanii din Rusia aveau acest interes urgent, iar autorul a murit subit S'au salvat câteva exemplare, dintre care unul, ajuugând în mâna scriitorului rus *Kalixt de Volski*, a fost tradus în limba franceză sub titlul la „Russie juive“. In 1911 ajunsese la ediţia II, din care am extras documentele autentice (cf. pag. 61 şi următoare).

au recunoscut necesitatea de a face câteva daruri şefilor municipalităţii acestui oraş, au hotărât ca fondurile, cari vor servi la această destinaţie, vor fi procurate de măcelari, cari sunt debitorii comunităţii jidoveşti prin contribuţia ce datoresc în urma concesiunii acordate lor, având dreptul să taie vite. Suma destinată acestor daruri va fi vărsată lui Schamosche, 'care trebue să ţină cont exact de fiecare cheltuială".

„No. 156.

Sâmbăta, 21 Tevese 5562.

„In vederea cheltuelilor foarte mari, reclamate de darurile ce trebuesc oferite autorităţilor creştine cu ocazia sărbătorii de Crăciun, *s'a ordonat* perceptorului secret al jidanilor să întrebuinţeze toate mijloacele în puterea lui, pentru a face să se verse în cassa Kahalului toate sumele în restanţă din impozitul numit impozitul de interes".

„No. 280.

Sâmbăta, prima dată Tevese. Săptămâna după capitolul Mikoe 5562.

„La adunarea generală convocată în mod extraordinar şi în prezenţa membrilor Kahalului in plenum, s'a decis, în urma ştirilor neliniştitoare sosite în Capitală, prin care se anunţă, că soarta jidanilor locuitori în diferitele părţi ale marelui imperiu rus a fost încredinţată unei comisii de 5 personagii dela curtea din Petersburg, învestită cu puterea de a decreta ce va crede de cuviinţă în favoarea sau defavoarea jidanilor din această ţară, s'a decis ca o deputaţiune compusă din câţiva jidani dintre cei mai savanţi să fie trimeasă la Petersburg, cu misiunea de a se arunca la picioarele Impăratului — eternă fie-i gloria — pentru a-l ruga să nu permită nici o inovaţiune în viaţa jidanilor, cari sunt supuşii lui cei mai credincioşi (!)

Având în vedere că acest demers atât de important cât şi de indispensabil, va cauza imense cheltueli pentru daruri, bacşişuri şi alte mijloace de corupţiune şi că pentru a face faţă acestor cheltueli va fi nevoe de o mare sumă de bani, membrii cari compun Kahalul ca autoritate superioară jidovească, au decis: să se perceapă dela fiecare jidan locuitor al acestei ţări un impozit extraordinar, zis impozit de interes, şi care este specificat în modul următor:

1. Asupra capitalului se va percepe $^1/_2$ la sută fie în monetă, fie în mărfuri, fie în creanţe asigurate asupra hipotecii ce posedă fie-care jidan.

2. Asupra proprietăţii imobiliare, fiecare proprietar jidan va plăti $^1/_4$ la sută.

3. Din celelalte venituri, precum chirii etc. se va plăti 10 la sută.

4. Familiile de curând căsătorite cari trăesc pe lângă părinţii lor, vor plăti 1 la sută din toate bunurile lor.

Fiecare jidan trebue să întărească prin jurământ evaluarea averii lui, din care se va percepe atât la sută după tariful mai sus arătat. Dacă cineva oferă 50 de ducaţi peste acest impozit, el va fi scutit de jurământ, fără a mai cerceta dacă impozitul ce ar datori după normele de mai sus întrece suma de 50 de ducaţi, pe care însă o va vărsa imediat.

Printre însărcinaţii noştri, instituiţi cu jurământ, de a percepe toate impozitele, pe cari jidanii sunt obligaţi să le plătească comunităţii israelite, 6 membri vor avea supravegherea perceperii acestui important impozit, şi aceşti 6 membri vor avea din partea Kahalului puterea de a întrebuinţa, la caz de nevoe, pe toţi servitorii Kahalului, cari, în acest caz sunt obligaţi a se supune orbeşte la ordinele lor".

Ce ziceţi, dlor fruntaşi politici, care de atât amar de vreme vă certaţi, dar nu aveţi timpul să vă ocupaţi de atari machinaţiuni subversive şi să studiaţi constituţia politică şi socială a poporului celui mai dibaciu în a destrăma organizaţia noastră de stat?

In ce priveşte atitudinea evreimii faţă de jurisdicţia ţării, unde trăeşte, amintim că rasa lui Israel având tribunale proprii, ea caută, conform perceptelor ordonate de Kahal, să ocolească autorităţile judecătoreşti creştine, desăvârşindu-şi astfel organizaţia proprie ca *stat în stat.*

Reproducem mai jos un fragment din studiul lui Volski, bazat la fiecare afirmaţiune pe textele autentice ale legiuirii jidoveşti.

Autorul rus, la pag. 173, citează din codul jidovesc *„Hoschen-Hamischpot"* (culegerea complectă a legilor Talmudului) următorul document, privitor la funcţiunea şi competinţa Tribunalului *„Bet-Din"*, care nu este decât secţiunea judiciară a autorităţii supreme investită cu putere absolută a Kahalului, de la care nu se poate apela:

„Este interzis jidanilor (între ei) să aibă un proces înaintea tribunalelor creştine, precum şi să urmărească o afacere oarecare înaintea instanţelor civile şi administrative ale Goimilor (creştini). Această oprire trebue aplicată chiar în chestiunile, asupra cărora legile jidoveşti şi cele creştine sunt de acord şi în sensul şi în litera legii, şi chiar când părţile în litigiu ar dori să fie judecate de justiţia creştină. Contravenientul la această deciziune va fi considerat ca un criminal, căci o asemenea acţiune ar fi o nelegiuire faţă de legea lui Moise. In acest caz, trebue aruncat contra vinovatului un Indoui (blestem), care va apăsa asupra lui până în clipa când va anula plângerea sa adusă înaintea Tribunalului Goimilor; şi dacă stărueşte încă în crima lui, va trebui să fie pus sub anatemă prin Herem. Aceaşi pedeapsă va fi aplicată oricărui partizan al vinovatului şi chiar aceluia care ar întrebuinţa o autoritate nejidovească spre a-şi forţa adversarul să apară înaintea Bet-Dinului".

După acest document, care nu poate lăsa indiferent pe nici un Ministru de Justiţie, urmează autorul rus:

„Actul prin care Bet-Din-ul dă jidanilor autorizaţia să obţină judecată dela tribunalele creştine, nu trebue să fie produs şi arătat judecătorilor Goilor. Contravenientul la această măsură va plăti adversarului prisosul amendei, care ar putea fi pronunţată de Bet-Din prin aplicarea legilor jidoveşti (cf. Hoschen-Hamischpot, cap. XXVI. p. 4).

„In timpurile actuale mai ales, când jidanii rămân supuşi legilor dominaţiunii streine şi nu pot să aibă (pe faţă) judecătorii lor, tribunalul Bet-Din trebue să se amestece în fiecare afacere, în fiecare interes, în fiecare chestiune, în fiecare complicaţie ce se ridică între jidani. Astfel el trebue să judece: în împrumuturi, în contractele de căsătorie, donaţiuni şi succesiuni, plângeri privitoare la perderi etc. (cf. H.-H. cap. I. p. 1). Trebue să fixeze amenzile pentru daunele cauzate vitelor ce aparţin unui alt individ, precum şi stricăciunile făcute de vitele unuia în paguba altora, când aceste daune au fost săvârşite prin dinţii sau coarnele animalului. Competinţa Bet-Din-ului cuprinde şi urmărirea hoţiilor şi răpirilor, dar numai în ce priveşte cercetarea acestor crime şi despăgubirile ce trebuesc plătite de

hoţi, fără a merge la pedepsirea autorilor hoţiilor şi răpirilor, nici la pedeapsa care ar trebui să le fie aplicată în conformitate cu legea lui Moise“ (cf. Hoschen-Hamischpot cap. III. p. 3).

Deşi actualmente *Bet-Din-ul* nu are dreptul să pedepsească pe hoţi şi pe autorii faptului altfel decât supunându-i la plata despăgubirilor către cei daunaţi, îi poate totuşi pedepsi moralmente aruncând contra lor blestemul *Indoui,* dacă ar refuza sau ar întârzia să plătească îndemnităţile. Restricţiunea impusă autorităţii tribunalului jidovesc priveşte numai aplicaţiunea pedepselor corporale, la care legile lui Moise ar condamna pe vinovaţi. (cf. Hoschen-Hamischpot, cap. I. p. 4).

„Dar în ce priveşte moravurile şi purtarea populaţiunii jidoveşti în general, fiecare *Bet-Din* chiar acela care nu este sancţionat de autorităţile pământeşti ale lui Israel, posedă atribuţiuni foarte întinse. Astfel, dacă *Bet-Din-ul* observă că jidanii se dă prea mult desfrâului şi vieţii neregulate, el are dreptul să condamne la moarte, la pedepse corporale, la amenzi băneşti şi aşa mai departe. Pentru a pronunţa şi a aplica aceste condamnaţiuni, nu are nici chiar trebuinţă să asculte mărturii pro sau contra. Când *Bet-Din-ul* constată că este chestiunea de un jidan influent prin poziţia lui socială în lumea nejidănească, şi acesta ar putea să-i înfrunte judecata, atunci, dacă îi este imposibil să umilească acest individ întrebuinţând toate şireteniile, se sileşte de acord cu Kahalul să facă a se ivi un prilej favorabil pentru a ajunge ca tribunalele creştine să pună sub acuzare şi să pedepsească pe nesupus. In afară de aceasta averea lui va fi declarată *Hefker* (expusă la jaf): spre a ajunge cât mai repede posibil să nimicească complect şi să distrugă pe cel care nu se supune sfintelor legi ale Talmudului, interpretate de sfântul *Bet-Din* şi de Kahalul infaibil“.

Wolski, op. cit. pag. 179 scrie astfel despre funcţiunea tribunalului jidovesc: „Spre a arăta şi mai bine acţiunea *Bet-Din-ului,* nu trebue să uităm a menţiona chestiunea care se prezintă une-ori relativ la trimeterea litigiului dintre 2 jidani la tribunalele creştine. Astfel, procesele în cari se desbate chestiunea poliţelor protestate, neexecutarea donaţiunilor şi testamentelor, precum şi alte afaceri de acest fel, se trimet din timp în timp de către *Bet-Din* la tribunalele creştine, nu din cauza incompetenţii sau a incapacităţii tribunalului jidovesc, ci pentrucă Talmudul prescrie această măsură „ca mijloc de acţiune şi ca frână contra celor tari, insolenţi şi nesupuşi cari nu voesc să se supună deciziunilor Kahalului şi ale *Bet-Din-ului* şi deci trebuesc pedepsiţi de justiţia Goilor“.

„Acest fragment din legea Talmudului are ca consecinţă că tribunalele creştine în cele mai multe cazuri nu pot face dreptate jidanului, a cărui cauză este dreaptă, pentru-că *Bet-Dinul* şi *Kahalul* pot anula în modul următor deciziunea tribunalului creştin când această deciziune nu ar fi pe placul autorităţii jidoveşti, şi anume: obţin dela fiecare din părţile în litigiu o poliţă semnată în alb înainte ca procesul să se fi deschis înaintea *Bet-Dinului.* Când partea care a perdut causa înaintea *Bet-Din-ului* nu este mulţumită cu judecata, atunci *Bet-Din-ul* trimite părţile la tribunalul creştin; dar în acest caz deciziunea tribunalului creştin nu are mare importanţă pentru autorităţile jidoveşti, pentru-că prin poliţe semnate în alb aceste autorităţi au puterea să lovească în partea ce va crede de cuviinţă.

Prin aceste mijloace şirete şi machiavelice, *Bet-Din-ul* şi *Kahalul* menţin puterea lor apăsătoare asupra populaţiunii jidoveşti, întrebuinţând numai ca instrument justiţia ţării unde trăesc, spre a pedepsi pe aceia din coreligionarii lor, cari nu voesc să se supună orbeşte autorităţii lor despotice“.

Documentele mai sus citate, cari oglindesc activitatea Kahalului în Rusia între anii 1800—1833, confirmă odată mai mult afirmaţia făcută la 1916 de scriitorul jidan Klatzkin: *„noi ne-am perdut statul nostru, dar nu constituţia noastră de stat“.*

Această constituţie a rasei lor, o poartă jidanii pretutindeni prin statele unde se aşează; şi cu cât Iudaismul creşte ca putere proprie şi ca influenţă fatală asupra celor-lalte naţiuni, cu atât este firesc ca forţa lor de organizare să facă progrese subminând existenţa statelor creştine.

Prin emanciparea politică şi acapararea vieţii economice în toate ţările civilizate, cauza jidovimei a câştigat teren fără a face proba de adaptare la interesele ţării-gazdă. O dovadă incontestabilă ne dă „Uniunea Evreilor români“, care în loc să se dizolve acum când toată jidovimea poate dobândi cetăţenia românească, se organizează atât de solid şi de impunător faţă de slabele guverne ale României întregite, încât şi-a arogat atribuţia de a funcţiona ca autoritate publică, confecţionând actele de stare civilă tuturor jidanilor veniţi de peste Nistru.

Guvernul recunoaşte aceste acte ca fiind învestite cu *fides publica,* spre a servi la încetăţenire! Şi nici un deputat până astăzi nu a scuturat ministerul pe această chestiune! Dupăce prin constituţia dela 1923 am deschis larg porţile cetăţeniei noastre, spre a lăsa să între în sânul familiei româneşti elementul semit inasimilabil duşmănos şi conspirator [1]) contra existenţii României Mari [2]), se pune în sufletul fiecărui român autohton, întrebarea: care va fi convieţuirea poporului nostru cu duşmanul ireductibil etern internaţional, pe care nici un neam în 2000 de ani nu a izbutit să-l dezarmeze? Iată o problemă ce nu se poate masca prin manevre mărunte de oportunitate trecătoare. Este o chestiune, căreia mai curând sau mai târziu va trebui să i-se deie deslegarea impusă prin dreptul neamului românesc de a rămâne stăpân netulburat în casa lui.

I. C. CĂTUNEANU
Profesor universitar

[1]) Din multele dovezi luăm una: atitudinea „anumitei presse“, pe care ziarul „Viitorul“ 'n articolul de fond din 2 Oct. 1924 o nume te cu o legitimă indignare: „Cioclii României“.

[2]) Poate că această afirmaţie pare exagerată. Pentru acela care se clatină în a crede, că jidanii conspiră contra integrităţii României Mari, amintim constatarea făcută de cunoscutul specialist în materie de politică externă, de *André Cheradame,* în cartea-i întitulată: la *Mystification des peuples alliés,* Paris 1922, pag. 286:

„In Europa centrală, propaganda bolşevică, organizată mai ales de jidani, a avut ca obiectiv esenţial să împiedice consolidarea statelor: România, Jugoslavia, Ceho-Slovacia“.

Accidentele mortale după injecţiunile cu Neosalvarsan

1. Sub acest titlu sau altele cam în felul acestuia, au apărut în ultimele zile numeroase şi lungi articole în diferite ziare din capitală ca şi din oraşele de provincie cu părerea diferiţilor specialişti.

In unele articole sunt expuneri obiective care răspund realităţei; în altele s'a strecurat multă imaginaţie şi sub o formă abilă oarecare insinuări.

2. S'a mai spus în unele declaraţiuni că „alteraţiunea medicamentului se poate recunoaşte după culoarea să“... ...„eliminând toate acele fiole in care culoarea medicamentului nu numai în stare de pulbere, dar şi în soluţie se depărtează cât de puţin de nuanţa galbenă deschisă binecunoscută a Neosalvarsanului de bună calitate“.

Chestia Neosalvarsanului care preocupă azi multă lume şi produce atâta îngrijorare nu constitue decât o verigă dela un lanţ lung de cazuri similare cu alte produse destinate tratărei diferitelor boale şi îngrijirei sănătăţei publice.

Dacă nu se semnalează prea des accidentele nenorocite, aceasta nu însemnează că nu sunt pe piaţă produse alterate şi falşificate, care dacă nu produc accidente mortale sunt totuşi inactive şi deci neinfluenţând boala în mersul ei aceasta aduce moartea şi rezultatul este acelaşi.

3. Tot în gazete s'a comunicat că autorităţile sanitare superioare au instituit comisiuni care să ancheteze şi să facă propuneri pentru evitarea accidentelor nenorocite de felul celor semnalate în ultimul timp — şi că s'au dat instrucţiuni în sensul de a cunoaşte seriile de Neosalvarsan întrebuinţate pentru a vedea dacă nu au fost falşificate s'au alterate.

4. La toate acestea îmi permit să afirm, că tot ceiace se face în legătură cu chestia „accidentelor mortale după injecţiunile cu Neosalvarsan“ nu sunt de cât forme şi formalităţi îndeplinite în scopul de a linişti opinia publică. Se constată *efectul* şi aceasta nu însemnează că se suprimă cauza!... In felul acesta nu se va rezolva o problemă aşa de delicată *„tratarea cu efect a boalelor şi apărarea sănătăţei publice“*.

Cu jumătăţi de măsuri nu se vor îndrepta lucrurile şi declar deschis că în ce priveşte *comerţul şi controlul medicamentelor,* suntem inferiori oricărei alte ţări. Probă despre aceasta sunt destule.

a) Sunt unii droghişti cari n'au pregătirea necesară şi totuşi au posibilitatea să vândă medicamente toxice şi active.

b) Sunt voiajori ambulanţi cari nu sunt niciodată întrebaţi de unde au medicamentele ce le oferă şi care este provenienţa lor.

c) Se dau unele concesiuni de drogherii şi farmacii, pe considerente politice şi ca recompensă pentru merite electorale, fără suficiente garanţii morale, technice şi ştiinţifice.

d) Se dau concesiuni de farmacii şi drogherii fără a se ţine seamă de numărul locuitorilor şi cărora li se permite să se instaleze una visavis de alta sau absolut una lângă alta despărţite printr'un singur perete, şi ca urmare concurenţa şi uneori abuzul.

e) Nu avem laboratorii ori institute unde să se facă studii *serioase şi sistematice asupra diferitelor pro-*

Un document senzaţional

Cum a o ganizat „Uniunea evreilor pământeni“ importul jidanilor din Ucraina. Bilete de liberă petrecere în alb, liberate de Siguranţa Statului. Ministerul de război interzice descinderea şi percheziţia la sediul Uniunei evreilor pământeni.

Suntem în posesiunea următorului document senzaţional, un raport al comisarului regal al Consiliului de Război, Corp. IV. Armată către comandamentul corpului IV Armată. Il redăm în întregime deocamdată, pentrucă prin însuş conţinutul lui este foarte elocvent, dureros de elocvent:

Comisarul Regal către Corpul IV-armată

La ordinul dvoastră No. 10143 | 925, am onoarea a raporta:

1. Indivizii Feghea Dabija, Ghersin Toporosky, Simcha Burchatosky, Maria Buzilă, Grigore Huscă, Şmil Colermann, Nichifor Ciuntu, Filip Vacarov, Azril Curbet, Mendel Curbet, Şaia Fuchs, Gh. Beleuţă, Gavril Ţenti, Ana Mariciuc şi plut. Giroveanu I. Rgt. 3 Gr.

Aceştia, toţi la un loc, formau o organizaţie, care se ocupa cu trecerea refugiaţilor evrei din Ucrania în Basarabia.

2. Nu mai este nimeni amestecat în această afacere decât cei mai sus notaţi.

3. Afacerea este în curs de cercetare. Indivizii Gh. Toporovsky şi Simcha Burchatovsky **erau agenţii Uniunei evreilor pământeni,** cari veneau la gara Dochia şi primeau refugiaţii, pe care-i conducea la Bucureşti, având la ei — **date de Uniune** — bilete de liberă petrecere în ţară, căpătate dela Siguranţă.

Aceste bilete erau în alb.

S'a crezut necesară o descindere *la Uniunea evreilor pământeni şi a agenţilor ei pentru a descoperi mijloacele, actele şi numărul de contravenienţi la trecerea frontierei, însă* Ministerul de Războiu, Secret. General, ne ordonă a ne considera cererea de percheziţie făcută parchetului Trib. 6 Ilfov, **ca retrasă**, pentru Uniunea evreilor pământeni. *(Telegr. No. 654, din 27/I—925).*

4. Nu s'a mai descoperit nimic care ar interesa siguranţa Statului.

9/II 1925.

Raportor (ss) Indescifrabil

Cazul este de o gravitate excepţională. El constitue dovada materială a afirmaţiilor noastre, că puhoiul jidovesc năpădeşte ţara sub oblăduirea binevoitoare a conducătorilor. Ştiam, că organizaţiile jidoveşti au o putere crescândă, dar nu ne-am fi închipuit că au ajuns atât de departe încât să fie considerate ca instituţiuni sacre, ale căror interioruri nu se pot profana de autorităţile româneşti.

Ne-am făcut datoria să aducem acest document la cunoştinţa marelui public românesc, care aşteaptă alături de noi să se facă lumină.

SOMĂM pe primul ministru să ne dea un răspuns.

„INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ“

duse medicamentoase; în schimb sunt laboratorii pentru analiza mătăsurilor a metalelor şi pietrelor preţioase, căci statul nu vrea să fie păgubit materialmente...; dar pentru controlul medicamentelor nu sunt laboratorii speciale! şi ar fi necesar ca statul să facă ceva pentru apărarea şi garantarea sănătăţei publice, cu atât mai mult că cei cari cad victimă otrăvirilor sunt în primul rând intelectualii, căci ei au organismul mai sensibil, mai puţin rezistent. Nu avem prea mulţi oameni luminaţi şi puţinii ce-i avem este bine să-i ferim de accidente de felul celor întâmplate în ultimul timp cu Neosalvarsan.

f) Farmaciile şi drogheriile în ţara românească sunt tutelate şi încă prost...; din punct de vedere administrativ avem o direcţiune farmaceutică terorizată şi invalidată în toate manifestările ei şi vreo 2—3 inspectori g-rali farmacişti cari nu-şi pot îndeplini rolul căci nu au cum...

Nu se ia probe, nu sunt laboratorii unde să fie analizate şi nici personalul specializat corespunzător pentru miile de analize care ar trebui făcute anual...

g) Nu avem o farmacopee corespunzătoare cerinţelor technice şi ştiinţifice reclamate de progresele ştiinţei moderne, şi nu o vom avea din cauză că sunt ambiţioşi cari cred că pot monopoliza întocmirea unei farmacopei!...

In Franţa, Germania, Anglia, Elveţia, etc. sunt comisiuni de 10—20 persoane savante, reputate în diferitele ramuri ale medicinei şi farmaciei, care lucrează continuu în laboratoriile şi institutele lor... iar la noi s'a găsit că este nimerit ca o operă gigantică cum este o farmacopee, poate fi făcută de un singur om!... Ar fi poate posibilă o asemenea minune când acel singur om ar fi un gigant!... dar nu este, căci trecutul şi manifestările lui o probează; şi nici nu poate fi considerat ca om serios acela care îndrăzneşte să-şi asume o asemenea răspundere. Poate vrea să câştige singur o sumă cât mai mare? Să găsească altă cale! Profesiunea noastră farmaceutică nu trebue să apară ridicolă nici în faţa ţărilor civilizate, nici în faţa oamenilor serioşi din ţara noastră.

h) Invăţământul farmaceutic „şcoala de farmacişti" la noi, continuă să fie oglinda improvizării, cu toate că avem o Facultate de Farmacie la Bucureşti. Regret că locul ce-l ocup nu-mi îngădue să spun mai mult!...

5. Din cele câteva exemple ce urmează, se va deduce că cele arătate la punctul 4 sub *a—h* nu sunt invenţii:

a) Dintre medicamentele oferite Farmaciei Clinicelor din Cluj după facerea analizei şi controlului, circa 10—15% au fost refuzate ca necorespunzătoare fiind falşificate, alterate sau substituite.

b) Dintre multele probe de *foi de digitala*, nici 10% nu conţin proporţia de principii activi corespunzători unui produs acceptabil.

c) Intre diferitele probe de *neosalvarsan*, trimise institutului nostru pentru analiză s'au găsit unele complect falşificate, iar falşificările observate constau:

I. In amestecarea unei pulberi inerte, insolubile colorată cu o substanţă apropiată, nepericuloase, căci medicul şi farmacistul le pot descoperi.

II. Amestecarea de zahăr pulverizat cu o mică proporţie de arrhenal şi cu o culoare solubilă apropiată, care dădea o soluţie identică cu acea a neosalvarsanului, şi această falşificare rafinată sau altele similare nu o poate descoperi uşor ori şi cine.

Acestea le-am constatat noi cari avem laboratorii şi personalul corespunzător.

Dar miile de farmacişti şi numeroasele instituţii ale statului care nu sunt înzestrate cu tot ce este necesar pentru asemenea cercetări, ce fac?!..,

6. Să *revenim asupra neosalvarsanului.*

„In instrucţiile care însoţesc fiolele cu *neosalvarsan,* redactate de însăşi fabricantul său, la „proprietăţi fizico-chimice" între altele spune:

„Neosalvarsanul este foarte sensibil la acţiunea aerului şi toxicitatea sa creşte repede în contact cu oxygenul aerului". Această transformaţiune nu este vizibilă în mod direct, căci nici culoarea, nici solubilitatea nu le scot în evidenţă, *singure încercările pe animale sunt capabile de a releva creşterea toxicităţei".*

Iată deci că se pot întâmpla accidente cu toată competinţa şi atenţia medicilor.

Concluzie. Ca încheiere a celor mai sus expuse, ar trebui ca publicul românesc să iasă din nepăsarea obicinuită şi să ceară statului să-l pună la adăpostul otrăvirei şi a periclitărei sănătăţei, luând măsuri ca farmacia română să fie la nivelul nevoilor sociale şi a progresului ştiinţei, iar opinia publică să condamne îndrăsneala celor ce cred că se pot împroprietări în slujbe şi demnităţi care reclamă calităţi pozitive, caractere curate şi morală înaltă. — Trebuie să înceteze „farmacia română" de a mai constitui un domeniu care să fie dat în exploatare la familiile privilegiate ori la protejaţi politici. Atât administraţia cât şi învăţământul farmaceutic trebuesc reorganizate, pentru ca farmacia română să'şi poată îndeplini menirea.

Dr. G. P. PAMFIL
Profesor Universitar

Sărbătoarea idealismului românesc

— La 77 ani dela 3/15 Mai, 1848 —

„Jur în numele lui Dumnezeu celui viu, că . . . voi susţinea totdeauna naţiunea noastră română, pe calea cea dreaptă şi legiuită şi o voi apăra în toate puterile în contra oricărui atac şi asupriri . . ., voi ţinea şi apăra limba şi legea noastră română".
(Citat din jurământul din 3/15 Mai, 1848).

In curând se va sărbători la Blaj ziua de 3/15 Mai, ziua în care la 1848, s'a ţinut aceea adunare memorabilă a românilor ardeleni.

3/15 Mai 1848! Cuvânt magic, a cărui amintire răscoleşte în sufletele noastre amintiri mărețe. Zi mare! Ziua în care după veacuri de suferinţe, întreg neamul românesc din Transilvania, — adus de vraja puternică a conştiinţei naţionale şi a crezului că merită o soarte mai bună, — s'a adunat pe câmpia Blajului de atunci, „Câmpia libertăţii". Acest moment din viaţa românilor ardeleni este deosebit de semnificativ. Este prima manifestaţie naţional-politică cu caracter general, pentru toţi românii ardeleni. Este cea mai sublimă expresie a idealismului ardelean, este dovada cea mai vie a conştiinţei poporului român ardelean despre individualitatea sa etnică, este manifestarea existenţei sale ca naţiune organică conştientă. O caracterizare ce merită a fi relevată ni-o dă dl Buta. *) „In cursul ei se validitară: 1°. Raţiunea clară, scrutătoare, cu producţiile ei de a descoperi şi de a recomanda alte raporturi mai fireşti între cele trei naţiuni ale Transilvaniei şi între clasele sociale existente, —

*) N. Buta: „Avram Iancu şi epoca sa".

decât cele vechi şi urgisite; 2°, Insufleţirea, care sileşte sufletele la o viziune mistic optimistă a lumii şi a vieţii, prin urmare flacăra şi avântul care face elementul de legătură în toate actele de revoltă ale unui popor, între atitudinea plină de demnitate a teoreticianului cu fruntea senină şi între simplicitatea curată şi naivă a celui de pe urmă ţăran muncit de spasmele frigurilor revoluţionare şi în sfârşit; 3°. Pământul cu fiinţele sale smerite, ţărâna cu creaţiunile sale imediate".

Unul dintre avantagiile multe, ce le-a procurat această adunare pentru românii-ardeleni este, — poate cel mai important, — cimentarea legăturilor indisolubile de încredere şi dragoste reciprocă, dintre pătura intelectuală şi ţărănime. Acestei legături de dragoste şi încredere trebue a se mulţumi rezistenţa dârză a românilor-ardeleni opusă cutropirei maghiare.

Se poate spune fără exagerare, că în conştiinţa ţărănimei — până atunci — toţi cei cari nu purtau haina ţărănească, erau luaţi drept vânduţi, streini de sufletul neamului. Ne putem închipui ce efect binefăcător a avut asupra ţărănimei; când a văzut că alături de ei — cei îmbrăcaţi la fel — mai sunt şi alţii, cari au aceleaşi dureri, aceleaş răni de vindecat. Câştigând încredere în clasa intelectuală forţele lor s'au înzecit, săvârşind acte eroice îndecursul luptelor din anii 48—49, în faţa cărora trebue să ne închinăm cu smerenie.

Conştienţi de eul lor naţional, bătrâni, tineri, cu zecile de mii, din toate colţurile Ardealului se adună pe câmpia Blajului, pentru a hotărî ei singuri asupra soartei ce-i aştepta. Este un fenomen de psichologie populară, dovedind o conştiinţă vie naţională şi ce e mai important o maturitate politică. La erupţia acestui vulcan, care a vuit în adâncuri veacuri întregi, a contribuit şi mâna meşteră a intelectualilor de pe acele vremi. Chiar şi faptul, că au ales Blajul pentru acea adunare, este o dovadă, că intelectualii acelor vremi aveau un instinct politic sănătos.

Latinitatea noastră a fost susţinută în mod ştiinţific pentru prima dată, de către învăţaţii Blajului; cari reintorşi dela Roma, propovăduiau cu entuziasm evanghelia obârşiei noastre nobile. Se cuvine deci, ca noi cei de azi să privim spre acest loc — din colţul celor două târnave — ca spre adevărata Mèkka a românismului.

* * *

Pe atunci numai vizionari răzleţi visau realitatea de azi. Trăiam divizaţi, neavând libertatea de acum, nici chiar cele două principate: Muntenia şi Moldova. In Transilvania, deşi cei mai vechi sau mai bine zis născuţi aci, eram trataţi într'un mod, cum numai descălecătorii Mongoliei puteau s'o facă. Nesocotiţi în drepturile noastre cele mai elementare, treceam în faţa celor trei „naţiuni nobile" conlocuitoare, drept o turmă aparţinând altei specii de vieţuitoare, — nici într'un caz celei omeneşti. Sarcini peste puteri, dar de drepturi nici pomină. In astfel de imprejurări, vântul libertăţii ce sufla dinspre apus, nu putea să lase în nemişcare nici pe românii din Transilvania. Momentul suprem era aci! Cătuşele robiei seculare, trebuiau să cadă!

Mişcările anului 48, în Transilvania sunt începute de unguri. Scopul lor era: Unirea Ardealului cu Ungaria, ca să-şi poată asigura astfel stăpânirea acestei provincii, unde erau în absolută minoritate *). Leziunea era, cu deosebire după evenimentele din luna Martie: — „Unire sau moarte", — Agitaţiile pornite mai ales din Cluj, au cuprins în curând toată Ţara. Românii la început, stăteau dezorientaţi în faţa acestor evenimente. Erau unii, cari credeau, după cum scrie A. Papiu Ilarian; că opoziţia românească ar deveni numai obiect de râs în ochii stăpânitorilor Unguri. Numărul, acelora cari vedeau un adevărat pericol, pentru români, în unirea cu Ungaria, la început se restrângea după cum scrie un contemporan, — la vreo câţiva inşi, eşiţi din Blaj, din această fântână a românismului. In atari împrejurări se cerea un om, cu voinţă puternică, un apostol, care să arate drumul cel adevărat.

Acest om a şi venit în curând în persoana lui Simion Bărnuţiu. Bărnuţiu redactă la 25 Martie o proclamaţie în Sibiu. In această proclamaţie erau cuprinse adevăratele postulate a naţiuni române din Transilvania. Cerea: „Congres naţional român, libertatea individuală prin ştergerea iobăgiei, libertatea naţională şi nici o uniune cu Ungaria, până nu vor trata românii ca naţiune liberă, cu naţiune liberă". Acest manifest a fost încurând copiat în mii de exemplare şi răspândit de către tinerimea studioasă în toată ţara.

Papiu Ilarian, scrie urm. despre această proclamaţie: „Tinerimea din 25 Martie încolo propagă ca fulgerul ideile proclamaţiunei, în urma acestei proclamaţiuni aşa se lămuriră ideile în punctul naţionalităţii şi uniunei, cât până în 15 Maiu, proclamaţiunea din 25 Martie se face programa a toată naţiunea română din Transilvania". In acelaşi sens a redactat un manifest şi iubitul profesor Aron Pumnul, — profesor la şcolile din Blaj — răspândindu-l prin elevii şcoalelor. Afară de Blaj şi Sibiu, mai sunt şi alte centre de propagandă naţională. La Cluj şi Oşorheiu (ori Tg.-Mureş), tinerii români, nu se sfiau de a-şi manifesta în public sentimentele lor româneşti.

In toată fierberea aceasta elementul de cohesiune atât între diferitele centre culturale româneşti cât şi între ţărănime şi pătura conducătoare românească o forma generaţia tânără. Generaţia care se afla încă pe băncile şcoalei a fost adevăratul chiag, care a închegat într'un singur suflet tot Ardealul! Pentru a putea privi în sufletul acelei generaţii, n'avem decât să cităm următoarele cuvinte din discursul unui elev din acele vremi:

„...Sărmani de noi, nouă românilor altă ereditate nu ni-a rămas dela străbuni, fără singura, singura limba, acest nepreţuit tezaur al naţiunei româneşti, — în continuare, — aşa aveţi speranţă de un viitor mai bun, dar de Naţiunea voastră nici odată să nu vă lăsaţi, fiţi români şi credeţi că românul român trebue să rămână în etern".

Cartea acum era lăsată la o parte. Atenţiunea tuturor, — elev, seminarist, — era îndreptată spre alte lucruri, cari interesau naţiunea întreagă. După lungi discuţii avute în Blaj, Sibiu şi Odorheiu, se fixează data ţinerei unei adunări naţionale a întregului popor român din Ardeal, pe ziua de 30 Aprilie, Duminеca Tomii.

Ungurilor nu le convenea faptul ca românii să ţină o adunare naţională, a întregului popor, fiindu-le frică, ca nu cumva prin hotărârile ce le vor lua, să zădărnicească „unirea". Pentru acest fapt, guvernatorul a şi interzis adunarea dela 30 Aprilie, permiţând o altă adunare, pe ziua de 3/15 Maiu, însă nu a întregului popor, ci numai a delegaţilor, învăţători şi preoţi, însoţiţi de către ţăranii ştiutori de carte. Fiind astfel restrâns numărul parti-

*) Pe atunci nu aveam în Ardeal situaţia de azi Suportul lor principal din Ardeal; evreii, erau într'un număr mult inferior celui de azi. In felul acesta se explică favorizarea evreilor, pe cari îi foloseau de unelte contra românilor.

cipanţilor, sperau ungurii că vor putea influinţa mai mult adunarea, luându-se hotărâri cari o să le convină lor. Acestei prime adunări interzise, se poate mulţumi reuşita adunărei dela 3/15 Maiu. Această adunare a pregătit drumul adunărei celei mari. A format începutul de afinitate între conducători şi popor.

Apropiindu-se ziua de 3 15 Maiu, în sufletele tuturora se întăria tot mai mult dorinţa de a fi de faţă la acea adunare unde avea să se pună capăt domniei seculare a pumnului, umilinţei şi nedreptăţei. Nici furiile ridicate de sbirii stăpânirei maghiare, nici ameninţările cu moartea nu puteau împedica pe românii, cari veneau spre Blaj, cu zecile de mii, din toate părţile. Dar vai! cruda fatalitate n'a adus acea libertate pentru care au sângerat cei 40,000, ci a urmat o epocă de încătuşare, până la anul 1918, când dorul străvechiu s'a realizat.

S'a spus cu drept cuvânt, că istoria se repetă. După cum înainte aproape cu un secol, cutreeră tinerimea studioasă ardeleană, câmpiile şi văile Ardealului, chemând la viaţă un neam adormit aproape în nemişcare, pregătind adunarea dela Blaj, ca o supremă expresie a idealismului ardelean; la fel azi, studenţimea din Ardeal, alături de fraţii din toată ţara, a dat dovadă de un înalt sentiment de iubire de neam şi patrie: Chemând la luptă, întreg neamul românesc în contra pericolului jidovesc.

Pe atunci aveam de luptat cu un duşman făţiş. Lupta cu duşmanul de azi, — care are drept dogmă a legei sale, înşelăciunea şi minciuna, — este cu adevărat mai grea. Dar trecutul nostru este o chezăşie, că neamul românesc va şti să răspundă la momentul oportun, chemării acelora cari îi vor binele.

I. S. SĂRMAŞ

ARCHIVA DOCUMENTARĂ

O chestiune ce nu se poate muşamaliza

Dl Administrator Financiar *Dimitriu*, primind în ziua de 5 Februarie 1925 petiţia ce reproducem mai jos, este întrebat pe această cale în ce măsură au progresat cercetările privitoare la furtul celor 25 vagoane ce reveneau ca pradă de răsboiu statului român la sfârşitul anului 1918, furt comis de fabrica Renner, care în timpul răsboiului ajunsese în faliment deşi era furnizoarea statului Austro-Ungar, iar în România-Mare a isbutit să câştige sute de milioane pe căi necinstite:

Domnule Administrator,

In urma invitării Dvoastre de a da informaţiuni în chestia celor 25 vagoane pradă de răsboiu din vechiul Regat, transportate după declararea revoluţiunii româneşti de Mareşalul Mackensen, comandantul trupelor de ocupaţiune din România, până la Cluj şi transmise pe căi ilicite în stăpânirea fabricei Renner, de dl dr. Farkas Mozes, după declaraţiunea de răsboiu României şi dupăce comandamentul suprem ordonase întrarea Armatei Române în Cluj şi tocmai în preajma întrării Armatei noastre în această localitate, am onoare a vă mai da în legătură cu denunţul dlui Làszlo Elemer, clientul meu, următoarele informaţiuni:

1. Ţin a comunica că după ce „Manifestul“ alăturat din 2 Novembrie 1918 st. n. decretând unirea Ardealului cu România, am luat în fruntea Senatului Naţional Român din Ardeal puterea în numele Naţiunii Române, nu era admisibilă o dispoziţie asupra pradei de răsboi, adusă din vechiul Regat de armata Mackensen, fără asentimentul meu ca preşedinte şi primul Tribun (comisar militar) al poporului român din Ardeal, ci acea pradă trebuia să mi se pună la dispoziţie, în favorul Statului Naţional Român, a cărui înfiinţare integrală o decretasem cu armele în mână prin gardele noastre naţionale, din cari un detaşament era în acţiune şi în gara Cluj, până la întrarea Armatei Române la 24 Dec. 1918.

In consecinţă faptul relatat mie de dl Elemer Làszlo, că 25 vagoane, pradă de răsboiu din vechiul Regat, era jefuită dela particulari, m-a determinat să primesc această însărcinare şi să fac lumină în această chestiune care conţine în acelaş timp şi elementele jafului şi ale trădării din partea organelor militare străine, a Ceferiştilor proprii şi a fabricei Renner.

Aceasta sub raportul dreptului public naţional, schimbat dela 2 Novembre 1918 st. n. dar şi sub raportul internaţional în urma declaraţiunii a doua de războiu dela 15 Novembre 1918 contra Austro-Ungariei, care readuce ipso iure în posesiunea Statului Român şi a cetăţenilor săi, obiectele jefuite dela particularii din vechiul Regat în posesiunea Statului Român şi a Puterii Sale Armate în teritoriul revendicat şi în favorul cetăţenilor jefuiţi.

Sesizat prin dl Elemer Làszlo asupra chestiunii şi aducând-o la cunoştinţa guvernului, am supus unei întinse recherche dovedirea faptului şi cercetarea metodelor, cari s-au aplicat pentru ascunderea adevărului şi a răspunderilor.

Pentru lămurirea dvoastre, am onoare a vă anexa un memoriu al dlui maior dr. Ion Băleanu, care conţine desvălirile necesare în această chestiune pentru a putea în cele din urmă descoperi adevărul, a aplica sancţiunile şi a stabili răspunderile tuturor acelora, cari s-au pus pe nedreptul în stăpânirea averilor jefuite de armata germană dela cetăţenii României ocupate şi a tuturor acelora, cari s-au asociat în orice chip de complicitate la fapta comisă.

După dovezile invocate în memoriul anexat, după informaţiile ce le-am cules din altă parte este mai presus de orice îndoială, că cele 25 vagoane din chestiune conţineau lână, efecte de casă, covoare, mobile scumpe şi alte valori jefuite dela cetăţenii români în valoare de mai multe zeci de milioane franci elveţieni, cu cel mai înalt curs pe acea vreme.

Aceste efecte încearcă să le ascundă organele fabricei Renner, înfăţişând aceste vagoane, caşi când ar fi conţinut piei brute aduse la ordinul Centralei din Budapesta pe seama fabricei Renner şi se pare, că prin anumite metode pansemite — indeobşte cunoscute — anumite organe inferioare ar fi indus pe cei cari au vrut ca să fie induşi „în eroare“ sub acest raport.

Acest joc nevrednic însă nu mai poate prinde şi ca să se facă deplină lumină rog să se cerceteze toate probele date în memoriul Băleanu şi să fie ascultat şi dl Izidor Florian subinspector comercial în loc, care cum ştiu, din vremea Consiliului Dirigent a fost delegat a ancheta toate manoperele frauduloase atribuite firmei Renner.

Primiţi vă rog expresiunea înaltei mele stime şi consideraţiuni.

(ss) Dr. AMOS FRÂNCU

Adevăraţii autori ai complotului dela Sofia

Redau întocmai ceia ce a înregistrat presa, contra jidanilor amestecaţi în recentul atentat săvârşit la Sofia, care a lăsat un *doliu naţional* dispărând o mare parte din fruntaşii intelectualităţei şi energiilor naţionale bulgare.

1. *Iată ce spune ziarul creştin „Universul“* în No. 92 din 23 Aprilie a. c.: **„Alt complice“** *„Poliţia a reuşit să aresteze pe un al 3-lea membru al comitetului central, al conspiratorilor, anume pe Marcu Friedman.*

2. *Ziarul creştin „Cuvântul“* în No. 137 din 23 Aprilie a. c. spune: „După cercetări de patru zile, căpitanul Mincoff a fost descoperit Luni după amiază în casa d-rului Kohen, agregat la facultatea de medicină, prim-asistent al profesorului evreu Beron.

Mincoff a fost împuşcat de agenţii de siguranţă, deoarece refuzând să se predea, a descărcat asupra lor focuri de armă.

D-rul Kohen, la a cărui locuinţă a fost descoperit căpitanul Mincoff, a fost arestat şi va fi judecat de tribunalul militar în baza legii pentru apărarea statului, care prevede pedeapsa cu moartea pentru cei ce ascund sau dau azil conspiratorilor“.

3. Iată ce spune şi ziarul jidovesc **„Dimineaţa“** în No. 6619 din 23 Aprilie 1925.

„Friedman este în vârstă de 30 ani şi profesa avocatura la Sofia.

Este fratele proprietarului marelui hotel „Bulgaria“ din Sofia.

La locuinţa lui s'au găsit bombe şi materii explosive“.

4. In Cuvântul No. 138 din Aprilie a. c. se spune:

„Cu ocazia cercetărilor întreprinse de autorităţi s'a remarcat mult faptul că principalii autori ai atentatului dela catedrală sunt macedoneni, iar cei care au ascuns pe conspiratori sunt în majoritate evrei“.

Şi acum lăsăm opinia publică românească, să reflecteze, dacă nu e momentul să *facem numărătoarea tuturor jidanilor pripăşiţi în România,* şi să-i controlăm deaproape, să-i expulsăm pe toţi nelegiuiţii găsiţi în neregulă, iar restul să-i determinăm a pleca în *Palestina,* pentruca, nu mâine poimâine — Doamne fereşte — să se mai repete şi la noi acest atentat la fel ca cel de la Senat, când jidanul Goldştein prin bomba ucigătoare, pusă exact în aceleaşi condiţii ca atentatul recent dela Sofia, şi unul şi altele din atentate comise în lăcaşuri sfinte: *Senatul Român* şi *Catedrala din Sofia,* zic ne-a răpit nouă Românilor 2 din feţele Bisericeşti: *Episcopul Radu din Oradia-Mare* şi *Episcopul Nifon al Dunărei de jos, şi 2 Deputaţi,* precum azi au răpit vecinilor noştri Bulgari, 13 generali bătrâni, şi atâţia deputaţi, senatori, intelectuali, femei şi copii.

Sunt grozave atentatele ce se plănuiesc de aceşti jidani, care şi-au pus în gând să distrugă *tot ce e creştinesc şi naţionalist.*

Să fim atenţi, să nu ne jucăm cu focul! Ţara noastră e plină de atâţia nemernici de jidani, protejaţi de atâţia oameni politici, care pentru un blid de linte jidovesc, mulţi uită că sunt Români, şi nu văd pericolul jidovesc în România.

Scoaterea jidanilor din armată, în aceste momente tulburi, e absolut necesară, pentru liniştea ţări şi respectarea secretelor şi măsurilor noastre de apărare naţională, care sunt spionate şi divulgate de aceşti jidani.

1. *Modificarea constituţiei, în sensul introduceri art. 7 din vechea constituţie,* trebuie să fie deviza oamenilor politici, din România.

2. Fixarea unei cote pentru România *de 4—5 jidani la o mie de Români,* (aleşi numai din jidani cu garanţă), restul expulzaţi de unde au venit, ţara românească neputând fi un popas al acestor năvălitori, mai periculoşi chiar decât: Hunii, Avarii, Cumanii, Grecii, (Fanarioţi), Turci etc., care rând pe rând s'au scurs şi s'au dus de unde au venit.

Cel puţin aceştia luptau *cot la cot* cu români nu prin atentate de aceste mişeleşti à la *Max Goldstein, Dr. Cohen, Marcu Friedman.*

Atentatele recente ce se plănuesc şi în Basarabia, unde alături de nume bolşevice întâlnim şi alte nume jidoveşti ca deal de *Schwartz,* care au legături până şi în Transilvania şi unde figurează numele jidanului *Gruber,* e destul de semnificativ. Azi România e cuprinsă într'o mreajă periculoasă jidovească, pericolul ce vine odată cu jidanii care trec necontrolaţi de nimenea peste Nistru şi atâtea hotare şi se aşează în ţara noastră, şi colaborează cu jidanii dela noi pripăşiţi pentru câtiva lei vechi de fiecare cap, importat dela Ioniţă Sturza încoace.

Să fim atenţi să ne apărăm cu vrednicie glia Strămoşască, religia şi Regele ţărei noastre pentru care sângerat cei 800.000 feciori creştini — contra pericolului jidovesc, care vrea să ne distrugă şi pe noi, cum vor azi a distruge Bulgaria, după ce au distrus: Rusia, Ungaria, Austria, Germania etc. — Poporul nostru e blând, şi cu blândeţe rugăm pe jidani, să plece să ne lase în pace.

M. P. FLORESCU
inginer inspector silvic

Bogăţiile naţionale pe mâna străinilor

Excluderea elementului românesc din industria forestieră

Ne-am ocupat deatâtea ori de felul cum se exploatează pădurile noastre de care societăţile jidoveşti „Deda-Bistra, Union, Goetz Eichler, Foresta etc. toate sub căciula lui Rosenberg şi conducerea lui Marcel Sipos. Persoane marcante ca Sanctitatea Sa Patriarhul Miron, dl senator V. Bianu şi Inspector-Inginer silvic Florescu au atras atenţiunea guvernului prin cuvântări rostite în Senat şi prin coloanele revistei noastre şi ale ziarului „Universul“ asupra modului de funcţionare al acestor societăţi curat jidovite. Nu-i deajuns că paraziţii jidani ne devastează munţii într'un mod care numai laude nu poate aduce „Casei pădurilor“, dar s'a dat cuvântul de ordine ca nici un român să nu fie lăsat să pătrundă în secretele administraţiei. Intreaga conducere atât din direcţiunea centrală dela Bucureşti, cât şi a fabricelor de cherestea din Ilva-Mică, Târgu-Mureş, Deda, Salard, Raştoşnea, Reghinul Săsesc, Ditrău, Gheorgheni, Lunca de mijloc, Ghimeş, Agâş, Izvoru-alb, Comăneşti, Kecskés-Tg.-Ocna, Scutaru-Oneşti, Piatra-Neamţ, Tarcău, Nehoiaş-Buzău, câteva în Bucovina, Galaţi, Constanţa şi Orşova, sunt conduse numai de jidani sau străini, dar de *nici un român.*

Dacă *a îndrăznit* şi, vreun biet român să intre în serviciul acestor societăţi, s'a'nşelat amar când a crezut că va putea ajunge vreo dată la vreun loc mai important. Românii dacă sunt zece de toţi la toate fabricele de mai sus sunt puşi sub ordinele jidanilor sau străinilor din alte ţări fără conside.are că aceştia din urmă au o pregătire mai mică sau practică mai puţină. Posturile de inspectori, plătite cu zeci de mii

de lei pe lună la cari se mai adaugă şi diurnele de deplasare, şi cele de administratori sunt ocupate de prietenii dlui Sipos, *foşti funcţionari la C. F. Ungare, cari au refuzat depunerea jurământului de fidelitate către Statul Român.*

Ici-colea găseşti şi câte un rătăcit de român, care e ţinut pentru *intervenţii la autorităţi*, copist, sau paznic de noapte.

Nu înţelegem dece dl Ministru Chirculescu, care nu poate fi învinuit că nu *e curat sânge românesc*, nu a luat nici o măsură pentru protejarea românilor. In calitate de Ministru al Muncii are datoria a pretinde vechiului său cunoscut Sipos, ca să înceteze odată cu persecutarea elementului românesc. Să nu se mulţumească cu statisticile pe cari i-le prezintă Sipos, ci să întrebe direct pe cei în cauză.

Apoi mai suntem informaţi că încă o societate forestieră cu capital curat românesc e pe pragul să ajungă în ghiarele lui Rosenberg-Sipos, şi aceasta numai din cauza relei conduceri din lipsa de oameni experţi de naţionalitate română.

Cum să-şi formeze Statul elementele necesare în industrie, dacă nimeni nu-i sprijineşte pe cei ce îmbrăţişează această carieră. Noi avem datoria să deschidem ochii acelora ce trebuie să-i deschidă.

In viitor vom arăta cum înţelege Statul prin Casa-Pădurilor să sprijinească intreprinderile forestiere româneşti, îndeosebi Cooperativele, faţă de trustul jidovesc care ţine în mână 90% din industria forestieră a *României Mari.*

Şi vom mai arăta şi persoanele (Români) din consiliile de administraţie al acestor societăţi, cari servesc de scut manoperei de *naţionalizare*, a faimosului director Sipos, care nu se sfieşte a spune: *Nu mi-e frică; indiferent ce partid va veni la putere căci avem în consiliile de administraţie pe* dl X din partidul liberal pe Y din cel averescan etc.

V. PĂDURE

Probleme economice de actualitate

Conferinţa dlui V. C. Osvadă ţinută în cadrul „Extensiunii Universitare"

Este un simptom îmbucurător, pe care îl subliniem cu toată satisfacţia, faptul, că intelectualii români încep să privească drept în faţă chestiunea „semitismului" a „pericolului jidovesc" cum îi spunem noi cei dela „Infrăţirea Românească".

In cadrele conferinţelor organizate de „Extensiunea Universitară" a vorbit un distins economist ardelean, dl Vasile C. Osvadă, despre „Probleme economice de actualitate" punând într'o lumină curagioasă, dar obiectivă, partea de influenţă semită în „războiul materialist" de astăzi. Regretăm, că nu putem publica în întregime conferinţa, dar totuş reţinem pasagiile esenţiale:

„Ne găsim în mijlocul unui cumplit război economic — spune dl V. C. Osvadă.

In momentul când armistiţiile şi apoi tratatele de pace, au smuls arma din mâna luptătorilor pentru o credinţă — dictatorii prepotenţi ai problemelor economice, au deschis cumplitul război economic, care e atât de hain, încât întrece în grozăvenii, ce ar fi să vină, când ar învinge profiteurii acestei lupte,

Aceşti iluminaţi ai materialismului în cursul războiului au stat de-oparte şi s'au înarmat cu platoşe de aur, ca după încheierea păcii războiului de vitejie şi de sânge — să încerce un asalt formidabil asupra tot ce nu este forţă materială zisă economică.

Când ne dăm seama de formidabila putere a materiei, ***exprimată în bani şi în plăţi***, cu care se încearcă stăpânirea materialismului, consacrat de atâtea celebrităţi semite sau în slujba teoriei materialismului semitic — noi nu putem opune altceva decât *conştienţa luptei economice*, ce se dă — şi puterea credinţei noastre necomercializabilă, că noi socotim activitatea economică, cu toate ale ei succese, beneficii şi rezultate materiale, numai ca ***mijloc şi nu ca ţintă de viaţă.***

Cine a avut prilejul să citească tratatele de pace, şi-a putut da seama, dela primul moment, de grozăviile războiului pornit, în momentul iscălirii acestor tratate. Şi n'a fost numai o întâmplare, că majoritatea secretarilor-colaboratori, ca şi o bună parte a consilierilor tehnici dela tratatele de pace au aparţinut rassei semite.

Profiteurii de eri şi dictatorii de mâine prin materie, şi-au asigurat armele cele mai perfecţionate pentru războiul ce-l pregăteau şi în care stau faţă în faţă — pe deoparte valorizatorii, intermediarii şi profiteurii concepţiei burghezo-capitaliste, iar de cealaltă parte tabăra trimidă a producătorilor direcţi şi indirecţi, în materie, sau în muncă intelectuală şi de creaţie.

In aceste frământări din cursul marelui război economic de azi — mi se pare că întâia noastră îndatorire e, să ne pipăim pe noi, să cercetăm situaţia noastră — aşa cum o avem, bună, rea, cum o fi, importantă sau subordonată de inferioritate — ca să ştim şi noi odată care trebue să ne fie pregătirea, câtă ne este puterea şi care ar putea să ne fie şansele, în acest al doilea şi cel mai mare război, ce se duce şi se conduce din ascunzişurile contoirelor concepţiei burghezo-capitaliste, râvnitoare de dictatură sau cel puţin silitoare să-şi păstreze situaţia de azi.

Azi, noi avem patru elemente distincte, alcătuitoare de viaţă economică.

Vechiul Regat — deşi Moldova şi Muntenia s'au unit acum 60 ani, n'a putut nici până azi, să desăvârşească armonia exigenţelor economice, condiţionate de un complex economic.

Până când Oltenia a rămas platoşa economică, atât în ce priveşte bogăţia producţiei, cât şi în ce priveşte suflul şi dibăcia — *şi nu specula*, elementului de masse româneşti — Moldova, redusă la „descoronată", a căzut pradă elementelor spoliatoare, în majoritate streine, pripăşite de pe aiurea.

Devastările morale făptuite de aceşti intruşi — au frânt în două tradiţia şi rezistenţa, celor care ne-au dat pe vremuri admirabilele elemente de viaţă românească.

Conducătorii de pe vremuri, ai unirii dintre Muntenia şi Moldova, în larga lor generozitate umanitară — a fost fatal dar logic să se lase copleşiţi de probleme din apus, de alt ordin — neglijând problemele economice şi sociale ale ţării unite şi în special ale Moldovei descoronate.

Urmările greşelilor de atunci ne-au dat Moldova economică *de azi* — pe care, sub raportul, ce ne procură n'o poate salva laşul tradiţiei şi al intelectualităţii, în vreme ce o compromit urmaşii lui Mochi Fischer la Butuşan ca şi la Folticeni, la Bacău ca şi la Torgul-Fromos.

Basarabia — o gubernie rusească, fără nici o importanţă economică în vastul imperiu ţarist a rămas pe dinafara ori căror preocupări economice de ordin superior sau de ordin de politică economică — în imperiul de atunci.

La fel *Bucovina* — una din micile şi neimportantele provincii ale Austriei — sub raportul economic nu însemna decât sub raportul unei pieţi de desfacere şi de afaceri pentru Viena, care o ţinea strâns legată de ea mai ales de dragul pădurilor şi a vitelor, ce le oferea

Ardealul, Banatul şi părţile foste ungurene — sub raport economic prezintă alte aspecte.

Conformaţia geografică, bogăţia variată a subsolului şi rolul factorilor economici deşi streini de noi dar care au acţionat în aceste ţinuturi — alcătuiau o importantă parte din complexul economic ce-a fost Monarhia Austro-Ungară şi în special fosta Ungarie.

Problema ce se impune este: ***cum mărim şi cum ordonăm forţele de luptă*** — ca şansele de reuşită ale noastre să fie înmulţite şi pe cât posibil, să fie asigurate.

Vom intra în normalitate numai atunci când politica noastră economică va reîntrona în locul de conducere şi îndrumare pe producătorii direcţi: agricoli, industriali şi intelectuali — puşi în situaţia de a-şi intensifica producţia.

In organizaţiile noastre economice să raliem agricultura cu industria, apreciind şi sprijinind negoţul şi finanţele — ca să avem de o pildă în locul Camerilor de industrie şi comerţ pe de o parte Camere agricole şi industriale şi pe de alta Camere financiare şi comerciale — primele reprezentând organizaţia şi forţa apărării intereselor ***producţiei*** şi celelalte reprezentând interesele valorizatorilor, comercianţilor şi intermediatorilor care sunt şi ei producători indirecţi.

Mai înainte de toate însă, având conştiinţa războiului economic de azi — să aveţi şi dv. ca şi mine curajul să ne rectificăm convingerile de tactică de luptă:

Nu prin oraş la sate, ci prin apostolii de ieri şi de mâine ai credinţelor unei vieţi naţionale şi sub raport economic — plecând urechea dela oraş la nevoile satelor — să ne dăm seama că puterea noastră economică şi politică de Stat îşi are temeiurile la sate",

Suspendarea apariţiei revistei „România Intregită“

Fără nici-o motivare, fără nici-o îndreptăţire mai ales, guvernul a dispus suspendarea apariţiei revistei „România Intregită“ organul oficial al „Acţiunei Româneşti“. Pentru acei cari cunoaştem măsurile de sufocare a mişcării naţionale ce înaintează totuş mereu şi cu paşi siguri, această măsură nu mai poate fi o surprindere. Oculta internaţională jidovească lucrează din ungherul său ascuns, dând lovituri precise.

Conducătorii revistei au hotărât însă să protesteze energic şi să urmărească pe cale legală autoritatea de Stat pentru daunele ce li s'a adus prin această suspendare.

Intr'adevăr e o ruşine să se procedeze în felul acesta contra unei publicaţii naţionaliste, într'o ţară unde toate libertăţile sunt permise. Poţi unelti în voe contra siguranţei Statului şi contra intereselor româneşti. Nu poţi însă atinge nici cu un cuvânt pe Maiestatea Sa jidanul! E de admirat răbdarea conducătorilor revistei. Provocaţi direct să reacţioneze, ei nu înţeleg să părăsească calea legală. Iată ce nu convine desigur acelor ce i-au provocat! Mai jos reproducem în întregime ordinile de suspendare:

I.

Prefectura Poliţiei Cluj
No 459 din 18 Aprilie

Domnule Redactor,

Avem onoare a Vă face cunoscut că Ministerul de Interne prin ordinul 20164 din 17 Aprilie 1925 a ordonat suspendarea apariţiei revistei „România Intregită“.

In consecinţă Vă atragem atenţiunea ca să luaţi măsurile necesare pentruca numărul 7 al revistei D-voastre să nu mai apară.

p. Prefect
ss Indescifrabil

II.

Serviciul special de siguranţă Cluj
No. 1821 din 24 Aprilie

Domnule Redactor,

In conformitate cu ordinul Insp. Gen. de Sig Cluj No. 7406/925 avem onoare a vă comunica, că Ministerul a interzis apariţia revistei „România Intregită“ de sub conducerea dvoastră şi a ordonat confiscarea ei, vă rugăm binevoiţi a vă conforma acestor dispoziţiuni şi a dispune ca cu data de astăzi să nu mai apară această revistă.

Veţi binevoi a cunoaşte, că măsurile luate de Minister vor fi aplicabile asupra *oricărei publicaţiuni* care va apare după revista menţionată mai sus.

ss. Şeful serviciului
A VLAD

In faţa acestor ordine pe cât de arbitrare pe atât de abuzive, întrucât opresc „oricare publicaţiune va mai apare“ (!?) presa românească, aşa zisă românească fiindcă apare în limba română a păstrat o surprinzătoare tăcere. Era vorba doar de un atentat la libertatea presei! Insă în noţiunea acestei prese, „presă“ este numai cea internaţională şi democrată. Până şi Universul s'a mărginit să anunţe faptul în câteva şire. Atât. Totuş subliniem cu bucurie articolul publicat în ziarul „Patria“ din Cluj din care reţinem aceste pasagii:

„Este fără îndoială, la mijloc un nou abuz al ministerului de interne, pe care nici un text de lege nu-l îndreptăţeşte să hotărască suspendarea unei publicaţiuni periodice.

Constituţiunea garantează complecta libertate a scrisului.

In art. 25 al acestei legi se prevede precis: „Constituţiunea, garantează tuturor libertatea de a comunica şi publica ideile şi opinunile lor prin grai, prin scris şi prin presă, fiecare fiind răspunzător de abuzul acestor libertăţi în cazurile determinate prin codicele penal, care în nici un caz nu va putea restrânge dreptul în sine“.

„Nici o lege specială nu se va putea înfiinţa în această materie“.

„Nici cenzura, nici o altă măsură prevenitivă pentru apartinerea, vinderea sau distribuţiunea oricărei publicaţiuni nu se va putea înfiinţa.

„Nici un ziar sau publicaţiune nu va putea fi suspendat sau suprimat“.

Textul constituţiei este prin urmare, categoric; suspendarea sau suprimarea unei publicaţiuni constitue o încălcare flagrantă a legei fundamentale, care asigură sau ar trebui să asigure, drepturile şi libertăţile publice.

Dacă legal suprimarea unei reviste nu se poate face, în cazul numitei reviste, Ministerul de interne nici nu încearcă a aduce o justificare de fapt a abuzului ce săvârşeşte.

In materie de presă, sancţiuni nu se pot lua decât împotriva autorilor şi numai în cazurile determinate prin codicele penal.

Cu acest sistem ori care ziar poate fi suprimat după libera apreciere a Ministerului de interne sau a unui organ subaltern. De aceea socotim că societăţile de presă au datoria de a protesta împotriva abuzului săvârşit cu revista „România intregită“, spre a nu se crea un nou precedent, atât de prejudicios pentru instituţiunea presei“.

Un articol frumos, intitulat, „Când protestează şi când nu“ semnat Serapion, a publicat ziarul „Cuvântul“, care pe zi ce trece are o atitudine tot mai precisă şi mai curagioasă în chestiunile româneşti. Il reproducem în întregime:

„Ministerul de interne a suspendat a doua oară, revista din Cluj „România întregită“. Ca şi pentru cazul „Chemării“, interesul general şi ordinea publică, în numele cărora s'a luat hotărârea, se rezumă la câteva rânduri ireverenţioase faţă de dl I. I. C. Brătianu. Şi când spunem „ireventioase“ ne exprimăm poate inexact. E vorba de câteva dovezi care arătau duplicitatea, de convingeri a primului ministru în chestia evreiască. Dovezile erau supărătoare, dar tonul articolului era cuviincios. Căci sunt adevăruri care cu atât mai mult supără, cu cât sunt mai cuviincios rostite.

„Când a fost interzisă reapariţia „Chemării“, confraţii din Capitală şi o Societate de presă au protestat împotriva acestei ştirbiri aduse libertăţii presei. Ne-am alăturat protestărilor cu toată indignarea şi sinceritatea, fiindcă măsura era şi nelegitimă şi primejdioasă şi inutilă şi ridicolă Am aşteptat din partea confraţilor aceiaş franşă revoltă, când libertatea presei s'a aflat ştirbită la Cluj.

Era nu numai un act de cavalerism, faţă de un confrate cu mai puţine mijloace de apărare, dar era o datorie de breaslă. Revista din Cluj — nu-i discutăm ideile — număra printre colaboratorii constanţi, câţiva profesori universitari. Nu ne închipuim că aceştia vor fi urmărind dărâmarea ţării, dizolvarea armatei, răsturnarea coroanei şi câte cataclisme naţionale, care să justifice atât de aspre măsuri. Pe urmă, dacă sunt fermenţi de anarhie şi de turburare, de ce măsurile nu se iau întregi? De ce profesorii aceştia universitari nu sunt chemaţi la răspundere, daţi judecăţii şi suspendaţi dela catedrele unde „înveninează sufletul tineretului şi seamănă dezordinea? — cum ar scrie de o pildă în „Adevărul“ dl Bubi Brănişteanu?

„Ordinul Ministerului de Interne nu motivează însă prin nimic suspendarea revistei din Cluj. El constitue un abuz. E o călcare a art. 25 din constituţie, care spune răspicat, că „nici un ziar sau publicaţiune nu va putea fi suspendat sau suprimat“.

Faptul că ordinul nici nu mai găseşte măcar de cuviinţă să dea o justificare a abuzului ce săvârşeşte, arată tot dispreţul faţă de lege al organelor menite să apere legea. El constitue un primejdios precedent, şi indiferenţa ori satisfacţia chiar, cu care o parte din presă a înregistrat abuzul astăzi, se poate întoarce împotriva ei mâine. Cu ce drept va protesta atunci, dacă n'a ştiut să apere acum principiul ?"

*

Conducătorii revistei au adresat telegrafic următorul protest ministerului de interne:

„Revista românească şi patriotică „România Intregită" a fost suspendată cu ordinul 20164 din 17 Aprilie 1925 al Ministerului de Interne fără arătarea vreunui motiv legal. Această măsură este anticonstituţională, dar mai mult, pălmuirea şi sfidarea celui mai sfânt sentiment naţional. Până când orice curent duşmănos poate fi în plină libertate răspândit, orice organizaţie destructivă poate liniştită funcţiona, un curent naţional şi creştin este împiedecat cu toate mijloacele ilegale. Greşit judecaţi, când credeţi că sentimentele fireşti şi demne trebuesc din tr'un servilism neexplicabil persecutate.

Protestăm cu indignare în contra măsurei volnice şi cerem anularea ei. Credeţi doar că ploconindu-Vă streinilor şi tolerând corupţiunea, aceste elemente vor fi într'un moment dat sinceri prieteni şi buni fii ai neamului nostru? Vom veghea noi ca să nu vină momentul în care să vă înşelaţi amar în credinţa falşă ce o aveţi".

INFORMAŢIUNI

COMITETUL „ACŢIUNII NAŢIONALE CREŞTINE". Comitetul nouei organizaţii de luptă naţională, formată din contopirea tuturor celorlalte organizaţii s'a constituit precum urmează: Preşedinte: A. C. Cuza. Membrii: Dr. C. N. Paulescu, Dr. C. Şumuleanu, Ion Zelea Codreanu, general I. Tarnovschi, I. C. Cătuneanu, Dr. Valer Pop, Dr. Valer Roman, Dr. Iuliu Haţiegan. Secretar general: Dr. Titus Malaiu.

*

PROCESUL LUI CORNELIU ZELEA CODREANU. Deşi anunţat că se va judeca în 28 Aprilie, totuş se pare că guvernul şi-a luat seama, astfel că procesul lui Corneliu Zelea Codreanu urmează să se judece în sesiunea din 15 Mai la T.-Severin.

A făcut o puternică impresie lista de 168 advocaţi români din Craiova înscrişi ca apărători în proces şi transmisă oficial de Baroul Dolj preşedintelui Curţii cu juri din Focşani.

In fiecare zi numărul apărătorilor creşte cu sutele.

*

NE BAT IN ŢARA NOASTRĂ. Reuniunea femeilor române sălăgene a organizat pentru a treia zi de Paşte o serbare în Şimleu. La petrecere au luat parte şi câţiva tineri din neamul ales, cari au avut o atitudine atât de provocatoare, încât studenţii români, cari erau de faţă au găsit de cuviinţă să protesteze demn şi anume să nu ia parte la dans. Unul din evrei, Kretsch Sani, contra căruia dealtfel există un ordin de expulzare, dar nu se ştie datorită căror motive rămâne încă în ţară, acest Kretsch Sani nu s'a mărginit numai la atitudinea provocatoare din seara balului, ci a continuat şi a doua zi. Inarmând un grup de vre-o 50 jidani, cu ciomege, cuţite, ciocane, au ieşit ziua în amiaza mare înaintea studenţilor români, 5 la număr, atacându-i. Dintre bătăuşii jidani au întrebuinţat cuţitele Berger, Hirschfeld şi Elias. Pentru mai bună precizare reproducem din „Gazeta de Duminecă" ce apare la Şimleu această ştire:

„Miercuri, 22 curent un mare grup de evrei, dintre cari ca la 30 de inşi erau înarmaţi cu cuţite, cleşte, ciocane, bâte şi alte obiecte, au atacat din două părţi în strada Strâmbă dela Cetate pe cinci studenţi români, cari veniseră dela petrecerea Reuniunii femeilor române sălăgene şi cari mergeau paşnic pe stradă. Studenţii văzând că nu pot înconjura bătaia — au primit provocarea apărându-se cu pumnii şi picioarele şi cu un singur baston. Inverşunarea băeţilor atacaţi a fost atât de dârză şi mişcăile atât de repezi încât au desconcentrat pe evrei şi în 10—15 minute evreii au fost învinşi, scoşi în piaţa Avram Iancu, — de unde deduseră cea mai mare mulţime a lor năvala asupra studenţilor — şi puşi pe fugă. După aceasta studenţii au reclamat cazul la poliţie. Acum o întrebare, la care altfel nu cerem răspuns: Ce au crezut evreii agresivi — mulţi dintre ei întraţi în anii din urmă în oraş — că vor ajunge cu atacul lor nesocotit? Desigur nu s'au gândit că acei 5 băeţi au părinţi, rudenii şi o naţiune alcătuitoare de Stat, cari nu se vor lăsa batjocoriţi în ţara lor! Deocamdută atâta!"

Faptul nu este izolat. O gazetă săptămânală anunţă următoarea ştire:

„La Dej s'a întâmplat un caz foarte grav. Din cauza unei certe ce a intervenit între doi studenţi unul evreu şi altul român, Mărgineanu, la un moment dat Mărgineanu a fost lovit de evreu cu un cuţit în piept. Starea lui este foarte gravă".

Cu alte cuvinte am ajuns în ţara noastră, noi popor alcătuitor de stat să fim atacaţi fără ca să ne putem apăra. Şi ceeace este şi mai interesant aceşti bravi cavaleri, cari atacă întotdeauna în grupuri numeroase sau pe la spate, tot ei strigă, că sunt persecutaţi şi bătuţi, fiind apăraţi de însăş autorităţile, mai mult sau mai puţin interesate. Doamne fereşte-ne de mai rău!

*

CUVINTE DE ASCULTAT. Un fost conducător al studenţimii a primit dela un sătean scrisoarea de mai jos, din care reproducem câteva pasagii: „Domnule! Auzind, că Dvoastră sunteţi conducătorul studenţilor din Cluj şi fiind mai aproape de Dlor decât noi dela sate, vă scriu câteva rânduri, ca să le spuneţi lor. Deşi Dlor se luptă atâta pentru ca să scoată pe jidovi afară din ţară, *totuş nu vor reuşi până când aici la sate sunt care ţin şi îi ajută pe jidani.*

Aşa un *domn* dela noi din comuna Vişa, jud. Cojocna a mers mai deunăzi în com. Bărăi la nişte neamuri. Acolo a cumpărat apoi dela un jidan un scaun de căruţă şi *i-a dat în loc de preţ 5 jugăre de pământ în folosinţă pe 3 ani de zile.*

Iar jidanii când mergem noi prin Bărăi, râde bine de noi. Noi şi cu fraţii din Bărăi am vrea să-i scoatem afară. Dar nu am avut îndrăzneală să zicem nimic către acel *domn,* care le-a dat pământul, că e cu trecere şi multe poate face. Şi e mai mare ruşinea, că se dă pământul la jidani, iar oamenii cari au fost în „bătae", nu capătă. Şi jalea noastră e mare, că chiar şi preoţii fac acest lucru".

— — — — — — — — — — —

Nu cred autorităţile în drept, că ar fi timpul să deschidă o anchetă în această privinţă?

Redactor responsabil: Dr. Lazăr Isaicu